

AP 1

Μια αίσθηματινή παρεξήγηση

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ.

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις; — Ναι, Χάρολντ, νομίζω ότι δεν μπορούμε πια να ζήσουμε μαζί.

— Και πιστεύεις πάντοτε ότι έχω μπορούσα να απώσω μία γυναίκα σαν κι εμένα, Κλαίρη; — Διόλου άπίθανο, Χάρολντ. Μη λησμονής ότι είσαι και σ' ένας άνθρωπος. Βρέθηκες τ' σ' σε μία άδύνατη στιγμή της ζωής σου και με ξεχάσες. Άλλα πρόσ τ' να ζητήσεις εξήγησεις και να σου θυμίζω πράγματα τα οποία άνηκούν στην αίσθηματινή σου ζωή.

— Κλαίρη, εν τούτοις επιμένω να εξηγηθώ. Δεν μπορείς να φύγεις έτσι με μία τόσο βίαιη και άσχημη ανάμνηση για μένα.

— Τι τό όφελος, φίλε μου. Θα τραθήξω, ό καθένας τό όρθιο μου. Άσως... να μη ήμουν έχω ή αίσθηματινή γυναίκα που μπορούσε να σε συγκινήσει.

Τό ζεύγος Χάρσον έρισκόταν τώρα σε μία από τις κρίσιμότερες στιγμές της ζωής του. Έίχαν τέσσερα χρόνια παντρεμένοι, περνούσαν μία καλή και άνετη ζωή και όμως... ήρθε μία στιγμή που ό Χάρσον έφάνη στα μάτια της γυναίκας του Κλαίρης πάρα πολύ αλλοιωμένος, πρό πάντων από χόδς τό θρόδου που δέν ήρθε διόλου στό σπίτι του.

Τόν περίμενε δέν άνωανά όλη τη νύκτα. Δέν έκούμνηθό ό όδους, καί διαρκώς έσπεταόταν κ' έτρεχε πρόσ την πόρτα ν' άνοιξη κάθε φορά, που άκουε ήχηματα στις σκάλες.

Έπιμέρως καί ό Χάρσον δέν είχεν έλθει ακόμα στό σπίτι του.

Μία άνησυχία την είχε καταλάβει, μήπως έπειθε ό άντρας της κανένα δούλο ή υπάλληλο.

Ντύθηκε γρήγορα, πήρε ένα τσάι και πήγε στό γραφείο του. Ήταν άκόμη ένωρίς, ό θυρωρός που τη γνώριζε της άνοιξε τό γραφείο και περίμενε μέχρι τις έννιάς που έπρεπε τρέφον ό υπάλληλοι, ίσως καί ό Χάρσον.

Έπιήκτε στό ίδιόστιχο γραφείο του και εκάθησε στην πολυθρόνα του.

Άρχισε να σκέπτεται: — Μήπως αούτη ήταν ή άφωραφή;

Μήπως εκείνη έφταίξε σε τίποτε... — Μήπως... Άλλά δέν ήτο δυνατόν, αούτο ήταν μία πολλά ιστορία, είχε σούσει ήδη πολύ πριν γνωρίσει τόν Χάρσον. Ήταν άκόμη μαθήτρια. Γνώριστη με ένα νεό...

Η Κλαίρη σταμάτησε μία στιγμή τη σκέψη της και ξανάφερε στό μυαλό της τη φανταστική άκόμη γνώση του νεό. Ήταν άριστός, έαυθός, άλλο... χι, δέν της έλαχε τίποτε. Δέν την συγκινούσε πια ή όμορφιά εκείνου τό νέου.

Προχώρησε... να ή σκέψη της τώρα προώρρισε, ξεκαθάρισε τό παρελθόν της, σαν ένα παλιό έπιπλό που τό άδειάζει κανείς τά συρτάρια από τις άναμνησεις.

Και άλλη μία φασογναμία πέρασε από τό μυαλό της. Ήταν κάποιος ξένος, τόν γνώρισε πέντε λεπτά σ' ένα χορό. Έγώριζε μαζί του... άλλά εκείνος έφυγε. Δεν ήτο δυνατόν να έινε άφορμή για κάποια άλιγέλεπτη γνώριμία που να άναγκάζον τόν Χάρσον να λείψει μία όλοκληρή νύκτα.

Έκούνησε τό κεφάλι της. Άναζητούσε, έψαχνε και γύρευε κάτι... — Ούτε ό Τζέμ, ό γυολός εκείνος τραπέζις μπορούσε να γνώσει άφορμή... Βέβαια την ένωλώςε διαρκώς με διάφορες προτάσεις, με σχέδια μελλοντικά, άλλά όχι, από όσα θυμούνται ότι τό είχε πει ποτέ δέν τό είχε δώσει άάρρος, ποτέ δέν τόν έκανε να έλλειψ.

— Ούτε κι αούτός!... Άλλος; Άλλος; Δέν έδουρικε κανένα άλλον. Κανένα σούβρό φέρντ... — Κ' έχω συλλογίζονταν, έχω

έγώριζε να όρη τό φταίξιμό στον έαυτό της, έαυθικά τά μάτια της έμειναν προσήλωμένα επάνω σε κάτι χαρτί.

Ήταν ένας άκέλλος με διαφορά έγγραφω. Από τη γωνία του φακέλλου αούτό ξεφύγχε ή μπιτάσα μιας φωτογραφίας.

Δέν τολμούσε ν' άγγίξη τό χέρι της. Σκέφτηκε πώς μπορούσε να ήταν καμιά δική της φωτογραφία την όποία είχε πάρει ό Χάρσον κρυφά στό γραφείο του.

Ένωιωσε κάποια άνακούφιση μ' αούτη τη σκέψη. Ήταν έντονη όμως ή περιέργεια να όρ πια από όδες τις φωτογραφίες της είχε πάρει. Πια ήταν εκείνη που προτιμούσε ό Χάρσον περισσότερο. Καί άνοιξε τό φακέλλο!

Κρύος όδους έλαυσε ένέως ό Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

Διμή σου για πάντα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ.

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

— Κλαίρη, είσαι άποφασισμένη να μ' εγκαταλείψεις;

ραδέχομαι. "Μουνα κακοανα-
τετραμμένος, αγνή, έκανα
σφάλματα. Σας ζητώ συγγνώ-
μη. Τώρα, φαντάζομαι, τελεί-
ωσε, κάθε παρεξήγηση, έτσι;
Είστε ικανοποιημένοι; Θα μ' **α**
φήσετε τώρα να φύγω;
"Εκείνη έκίνησε τους ώμους
της εις ένδειξη οίκτου.
— Μα... δεν σας ήμποδία
εγώ καθόλου να φύγετε, κύριε.
Νομίζω ότι είσατε έξ άλλου άρ-
κετά μεγάλος για ν' αναλα-
βετε την εύθυνη των πράξεών
σας. Δεν μ' ενδιαφέρει διόλου!
"Αλλά ποτέ μου δεν φανταζό-
μουν πως ο έγωί-
σμος ενός ανθρώ-
που θα έζέπρε πο-
τε σε τέτοια ταπει-
νωση.
"Ο Λουκιανός έ-
θυλε τότε ένα
μουγκρητό. Τα μά-
τια του άνοιγόκει-
ναν με άγριότητα.
— "Αλλά δεν θέ-
λετε να με καταλά-
βετε έπειτα; Νοί-
ώσετε εύφαισσι-
για να με βασανί-
ζετε; Κάθε κουέν-
τα σας χώνεται μέ-
σα μου σαν κοφτε-
ρό σίδερο, και δεν
υπάρχει άλλος πα-
ρά από σας που δύ-
νασε να καταλά-
βετε την ατία της
σισιπής μου.
"Η Τζένη ώπιοσο-
χώρησε ένα θήμα.
Κι εκείνος τώρα
είχε χλωμιάσει. Ψι-
θύρισε.
— Τι; Τι είνε αύ-
τό που δεν μπορώ
νὰ το καταλάβω;
Τι είνε αυτό που
δεν μπορώ να χά-
σω;
Είχαν λαχανιά-
σει. Ο ένας απέναν-
το του άλλου εκυ-
τάζοντο. Δεν είχαν
πιά λέξεις να εκ-
φράσουν τὰ αίσθη-
ματά τους.
— "Α! αναστένα-
ξε ή νέα και γύρι-
σε τὸ κεφάλι της
ἀπ' ἄλλο.
Κατέβασε τὸ κεφάλι της και
ψιθύρισε:
— Συγγνώμη!
"Εκείνος είχε σκύψει δίπλα
της. Είχε πιάσει τὸ ἀριστερό
της χέρι και τὸ φίλησε.
"Εκείνη δὲν ὑπερασπίστηκε
διόλου. Δὲν τραβήσεν τὸ χέρι
της.
Καί της εἶπε:
— Τί εἶπατε; Συγγνώμη;
"Εγὼ πρέπει να σας ζητήσω
συγγνώμη, Τζένη. Δὲν
ἐπρόσεπα νὰ τὸ πῶ, ἀλλὰ δὲν μπο-
ροῦσα πιά νὰ τὸ ὑποφέρω, ὅ-
χι, αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ γιὰ
μένα. "Α! τώρα γινώριζετε
πιά τὴν ατία της ψυχρότητός
μου, αὐτὸ που σῆς ἀνομάζετε,
ἀποστέρησις... Κατέγνετε τὴν
τά με βασανίζει.
Σὰς ἀγάπα, Τζένη, σὰς ἀγά-
πῳ πολὺ με δὴν τὴ δύναμη της
ἀνυπόστατης. Κι ἐν τούτοις δὲν
ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σας ἀγα-
πῶ.
"Ελαφρά, ἀπέσπρε τὸ χέρι
της, τὸν ἐκτύπησε ἥρεμα.
Τὰ μάτια της τώρα είχαν γε-
μίσει ἀπὸ δάκρυα.
"Ο! τὸ πῶ εἶπα, γιατί ἐν ἡ-
μοῦ τὸ πῆτε πρωτύτερα; "Α!
Δὲν ἤσαστε ὁ μόνος ποὺ ὑπο-
φέρετε Λουκιανέ! Σὰς ἀγάπα
κι ἐγὼ, καὶ δὲν ντρέπομαι διό-
λου ποὺ τὸ λέγω... Ναί, γιατί
δὲ μὴ σας ἀγαπᾶ;
Τὸ κομρὶ της ἐταράχθη ἀπὸ
ἐνα ρίγος. Ρίγος χαρᾶς! Ρί-
γος τρόμου!
— Μ' ἀγαπάτε, λοιπόν, Τζέ-
νη; Μ' ἀγαπάτε και σῆς; "Ο-
χι, αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν! Θὰ
κάνετε λάθος λατρεψιμὸς, ἡ
σοὰς νὰ κάνω λάθος ἐγὼ... Δὲν
εἶνε ἀλήθεια ὅτι γελάστηκα;
"Εκρυσσε τὰ μάτια της.
Δὲν διεκρίνοντο παρὰ μονά-
χα τὰ χεῖλιά της ποὺ χαμογε-
λούσαν.
— "Οχι, οὔτε σῆς γελάσθη-
κατε, Λουκιανέ, οὔτε κι ἐγὼ...
Μ' ἀγαπάτε και σῆς ἀγαπᾶ. Τί
τὸ πῶ φυσικῶς; Τί τὸ πῶ ἐπὶ;
"Ετσι μοῦ ἔρχεται νὰ γελάσω
γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε ὁ ἑνας
στον ἄλλο με τὴ στάσι του. "Α!
νομίζω ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη
εὐκρινὴς ένδειξις τὸν αἰσθη-
μάτων ποὺ διατηροῦνται πολὺ.
Λουκιανέ, τώρα ποὺ γινώριζετε
τὴν ἀλήθεια δὲν ὑποθέτω νὰ
θέλετε νὰ φύγετε;
Τὸν κύτταξε, τὴν κύτταξε...
Τὰ μάτια του δὲν τὴν χόρται-
ναν. Τὰ τελευταία ὅμως αὐτὰ
λόγια της νέας τὸν ἔκαναν νὰ
συνέλθῃ.

"Η Τζένη ἔτρεξε βιαστικὴ πρὸς τὸ
μέρος τοῦ Λουκιανού.

— "Ερρίγησε και ἐχλώμιασε
ἀπότομα.
— Τουναντίον, δεσποινίς! τὴ-
ρα μάλλον πρέπει νὰ φύγω.
Δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τὰ λό-
για του.
Γελώντας τὸν ἠπλόησασε και
ἀκούμπησε τὰ δὺο τῆς χέρια
στοὺς ὤμους του.
— Τώρα μάλλον, εἶπατε; Εἴ-
σε κακὸς; Σὰς προειδοποίη-
σα ὅτι δὲν θα μπορέσετε νὰ με θυ-
μώσετε πιά, οὔτε νὰ με τρο-
μώσετε. Μὲ ἔρρισκε τώρα πιά
τόσο δυσάρεστη; "Ελα, ἔλα,
ἀπάντησέ μου!
Μοῖρα! "Ηθέλησα νὰ ξεφύγω.
Μπροστὰ στον τρόπο ὅτι θὰ
μὲ καταστρέφατε ἐσῆς, ἔξα-
σθένησε ἡ θέλησίς μου. "Ηθέ-
λησα νὰ δικαιολογηθῶ... "Ηθέ-
λησα νὰ πανερώσω ἕνα μουτι-
κό ἀπὸ τὴ θλίβερή ζωὴ ποὺ
δίδω. Τώρα και δὺο χρόνια...
"Εν τούτοις εἶμαι ἀκόμα ἑνας
τίμιος ἄνθρωπος, δεσποινίς,
καὶ γι' αὐτὸ δὲν διατάζω νὰ
ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου.
Δὲν πρέπει νὰ με κατακρίνε-
τε, δὲν πρέπει νὰ με καταδι-
κάσετε... Γιατί ἀλλοίως, θὰ εἴ-
χατε κάθε δικαίωμα νὰ με σι-
γήσετε.
Καί τὸ βρήκε αὐτὸ τὸ μέ-
ρος. Τὸ κύτταξε με ἥρεμια.
Δὲν εἶχε διόλου τὸ φόβο τῆς
αὐτοκτονίας στὰ μάτια.
Βέβαια ἦταν τώρα ἀποφασί-
σμένος. Δὲν ἐδίσταζε πιά.
Καί ἐβάδιζε πρὸς τὴ θά-
λασσα.
Μία κραυγὴ τὸν σταμάτησε
ξαφνικῶς.
"Ακούσε και τὸν θάρυθο βη-
μάτων.
"Εγύρισε πίσω κι ἐκύτταξε.
"Ενα χέρι τὸν ἄρπαξε και
τὸν τράβηξε πρὸς τὰ πίσω.
— Δυστυχισμένε! Δυστυχι-
σμένε!... Τί θέλατε νὰ κάνε-
τε.
"Ἦτο ἡ Τζένη!
"Η Τζένη, ἡ ὁποία τὸν εἶχε
ἀκολουθήσει και τὸν εἶδε νὰ
κατευθύνεται πρὸς τὴ θάλασ-
σα και μάντεψε ἀμέσως τὰ
σχέδια του.
"Η καρδιά της νέας ἐπόνεσε,
ὁ ἔρωτας της πλημμύρησε ξα-
φνικῶς.
"Α! ὄχι! ὄχι! Τέτοιο πρά-
γμα δὲν θὰ τὸν ἀφῆνε νὰ τὸ
κάνῃ.
Κι ἔτρεξε νὰ τὸν σώσῃ.
Εὐτυχῶς ἔφθασε ἐγκαιρῶς.
"Ο ἴσως τῆς φωνῆς της ἦ-
ταν ἐπιληπτικὸς.
— "Ετσι, λοιπόν; "Ηθέλατε
νὰ πεθάνετε; Αὐτὴ τὴ λύσι εὐ-
ρίσκατε; Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη
προσφυγὴ γιὰ τὴν τιμιότητά
σας; Νομίζετε ὅτι εἶται θὰ ἐ-
σώζεται ἡ τιμὴ σας, ἡ ὑπόλη-
ψίς σας; Εἶται θὰ διαφεύγατε
ἀπὸ τὴν κατηγορίαν τὸν κατα-
κρίνωντας; Τὸ νομίζετε; Θὰ
διαφεύγατε τὴν εύθυνη τὸν ἐ-
πικρίσειν;
"Μέχρι τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴν
ἔκουγε σιωπηλός, με τὰ μά-
τια χλωμιάμενα, σαν ἔνοχος.
"Ακούοντας ὅμως τίς τελευ-
ταίες της λέξεις ἀπάντησε με
τιμῶρα.
— Ἔχετε δίκην, δεσποινίς!
Δὲν τὸ σκέφθηκα! Μποροῦσα
νὰ σας βοηθῶσω... Συγγώρη-
στε με... Δὲν ἔπρεπε νὰ πεθ-
νω ἐδῶ!...
"Ο ἥλιος ἔδυε πίσω ἀπὸ τὸ
λόφο, πίσω ἀπὸ τὸν Πρεντεν
κιπ, τὴν ὑψηλὴν τοῦ Μόντεν.
"Η Τζένη τοῦ ἔπιασε τὰ χέ-
ρια και με δάκρυα στὰ μά-
τια ἐκυλίσθη νὰ τὸν κυττάξῃ
στὰ μύτια.
— Σῶπα, τοῦ εἶπε. Μιλώντας
μ' αὐτὸ τὸν τρόπο με προσ-
θάλας. Βλασφημῆς τὸν ἑρω-
τά μου, τὸν ἔρωτα αὐτὸν ποὺ
ὀρκίστηκε αἰώνως ὁ ἑνας πρὸς
τὸν ἄλλον. Πέθανον με κα-
τακρίνας σὲ μιὰ πλάνια ἀ-
πελπισία. Δὲν εἶχε διόλου τὸ
δικαίωμα νὰ πεθάνῃ. "Ακούε;
Μοῦ εἶπες πως μ' ἀγαπᾶς.
Μοῦ ἀνέκεις, ὅπως σὺ ἀνί-
κη... "Οχι, οὔτε τὰ χρήματά
σας, οὔτε ἡ κοινωνική σας θέ-
σις θὰ ἦταν ἕνα ἐμπόδιο γιὰ
μὰς. "Εν τούτοις ἀπάρχει ἕνα,
ἕνα ἀνίκητο, ἀνυπεράβλητο ἐμ-
πόδιο. Εἶμαι...
Μή! Μὴ τελειώσετε τὴ
φράσι σας! Μὴ ψιθύρισε ἡ
νέα... Πιστεύω... Εἰθε...
Δὲν ἐπρόφερε οὔτε κι' αὐτὴ
τὴ λέξι.
"Ο Λουκιανὸς ἀκούσε δίπλα
του ἕνα λυγμὸ, και ἀνάμεσα
σ' αὐτὸ τὸ λυγμὸ μὴ λέξι ἀ-
πελπιστική.
Χαίρετε, κύριε!
Αὐτὸ ἦταν ὄλο.
"Απεμκρήθη. "Εχάθη μέσα
στὸ δάδαλο τὸν δένδρων τὸ
δάσος, πνιγνὸς τὸν πόνο
της, δογκώνοντας ἀπελπιστικὰ
τὸ μαντίλι της.
"Απὸ τὸ λαμπρὸ τῆς ἔβγαλαν
οἱ λυγμοί, οἱ σπασμοὶ πλη-
γωμένου κορμοῦ.
"Εκείνος ἔβρινε ἐκεῖ, ἀκίνη-
τος, ἐνοῦσε τὸ κεφάλι του νὰ
γυρίσῃ, τὸ στήθος του νὰ πιέ-
ζετο.
"Επειτα χύθηκε μέσα στὸ
δάσος, τὸ πέρας και θύθηκε
στον ἀνοιχτὸν θερμιμένο κάμπο.
Δὲν ὑπῆρχε πολὺ κόπος ἐν-
εῖ κοιτάς. Οἱ δούλες τοῦ
κάμπου ἦσαν πολὺ λίγες τὴν
ἐποχὴ ἐκείνη.
Καρροτσάκια και κάρρα κυ-
κλοφοροῦσαν στὸ δημόσιο δρό-
μο. Στὸ βάθος ἡ θάλασσα.

κατέβηκαν στὸν ἄπλο τίτλο
τὸν μαρκισιῶν;
Καί οἱ ἴδιοι ἴσως νὰ μὴν ἦ-
εραν νὰ τὸ πῶν. "Ἐερον
μόναχο ὅτι αὐτὸ συνέβη στὴν
ἐποχὴ τὸν ἠρωϊκὸν ἀγώνων.
"Ὅπως ὁρίσσει, ἀριστοκράτες
μέχρι τὰ νύχια, ἐφρόντο εὐ-
γενικά πρὸς ὅλους, με ὅλο τὸ
σεβασμὸ και τὴν ἀγάπη ποὺ
νυμίζονε τὴν ἀφελαν στοὺς συ-
νανθρώπους των.
"Ο μαρκισιῶν "Ιδὲ ντὲ Λαν-
τουάρ ἦταν παιδικὸς φίλος ἀ-
πὸ τὸ σχολεῖο με τὸν Λουκιανὸ
Πλεου. Μιά στενὴ φιλία συνε-
δεε τοὺς δὺο ἄνδρες. "Ο "Ιδ
εἶχε περνευρθεῖ ὡς μάρτυς εἰς
τοὺς γάμους τοῦ Λουκιανου
μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαρίας
ντὲ Τέστ, και ὁ Λουκιανὸς πα-
ρέστη ἐπίσης ὡς μάρτυς εἰς
τοὺς γάμους τοῦ "Ιδ μετὰ τῆς
"Αννας ντὲ Χαρσκούε, μίας
Βρετανῆς ἀπὸ τὸ Πιρλαί,
φτωχὴ, ἀλλὰ πολὺ ὠραία
νέος.
Στὸ Παρίσι τὰ δὺο ἀνδρά-
γμα ἐξέλεοντο συχνά και ὁ
συγγροφεὺς Πλεου ἦταν τὸ
στολίδι τὸν συγκεντρώσεων
τοῦ μαρκισιῶν.
Στὴ Βρετανίᾳ ὁ Λουκιανὸς
ἐργάσταν ἀδελφικῶς νὰ ξεκου-
ραστῇ στὸν πύργο τοῦ φίλου
του και ἠχοχόλετο με τὸ διά-
βασμα ἐλκεκτὸν βιβλίων.
Πρὸ δὺο μηνῶν ἦδη ἡ κυ-
ρία Πλεου εὐρίσκατο στὴν ἔξο-
χί, στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της,
στὰ περὶχωρα τοῦ Μορινωτ,
ἀφῆντας τὸν ἄνδρα τῆς μό-
νο στὸ Παρίσι.
Μοναχὸ, ὄχι, γιατί τὸν εἶχε
ἀφήσει γελώντας, στὰ χέρια
τὸν φίλων των Λαντουάρ.
— Πρὸ δὺο ἐμπιστοσύμην, εἴ-
πε ἡ "Αννα στον "Ιδ. Προσε-
χτε νὰ μὴν νὰ χάσετε.
Φυσικῶς ὁ μαρκισιῶν και ἡ
γυναίκα του ἐπέπυσαν ν' ἀνα-
λάβουν τὸν Λουκιανὸ και νὰ
τοὺν πάρουν μαζί τους στὴ Βρε-
τανίαν.
"Σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ διάστημα
ὁ Λουκιανὸς εἶχε τὴν ευκαιρία
νὰ γνωρίσῃ τὴν κυρία Λερουά,
χρῆρα ἑνὸς Γαλλοῦ, και τὴν
κόρη τῆς Τζένη.
"Η Τζένη ἦταν εἰκοσι δύο ἐ-
τῶν. Βέβαια, ἡ κυρία ντὲ Λαν-
τουάρ ἦταν ὠραία. Εἶχε μιὰ
περιέργη ἱταλικὴ ὠμορφιά.
"Αλλὰ ἡ Τζένη Λερουά ἦταν ἕ-
να ἐξαιρετικὸ πλάσμα, πολὺ
διαφορετικῇ.
Μία περιέργη γοητεία ἐκά-
λυπτε τὸ σὺνολο της νέας.
Συνήραζε ταυτοχρόνως τὸ
κεφάλι, τὴν καρδιά, τὸ κομρὶ.
"Η Τζένη ἦταν ἕνα ζωντανὸ
δέντρο, ἕνα γλυκὸ ἀλλὰ και
τρυφερὸ δένδρο.
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

Τὸ σημαντικότερον γεγονός
τῆς ἐβδομάδος, εἰς τὴν ἐξελί-
ξιν τοῦ ἱσπανικοῦ ἐμφυλίου πολέ-
μου, ὑπῆρξεν ἡ κατάληψις τοῦ
Μπλιμπάο ἀπὸ τὰ στρατεύματα
τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο. "Η προ-
τεῦστος τῆς Βισκαίας ἦτο, ὁ
πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου, ὁ
ἐνας ἀπὸ τοὺς κυρίως ἀντικει-
μενικούς σκοποὺς τὸν ἐπανασ-
τατῶν. "Η κατάληψις τοῦ "Ι-
ρουν και τοῦ "Αγίου Σεβάστιά-
νου πέρασε τὸν Λιγούστον ἥτοι
τὸ πρῶτον πλῆγμα εἰς τὸν
Βάσκον, οἱ ὁποιοὶ ἐκείναι συν-
τατίζον τὴν τυχὴ τους με τοὺς
κυβερνητικούς τῆς "Ισπανίας.
Κατόπιν αἱ ἐπιχειρήσεις ἐστα-
πάθησαν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Βι-
σκαίας και ἐξανάρχισαν ἑπειτα
ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας, τὴν 31 Μα-
ρτίου, ὅτε οἱ ἐπαναστάται, οἱ ὁ-
ποιοὶ εἶχαν συγκεντρώσει ἱσχυ-
ρὰς δυνάμεις, ἀνέλασαν γενι-
νήν ἐπίθεσιν κατὰ τὸν Βάσκον,
με σκοπὸν νὰ καταλάβουν τὸ
Μπλιμπάο και πρὸ παντός νὰ
συντρίβουν τὸν Βασκικὸ στρα-
τό, νὰ νὰ μὴ πορροῦν κατόπιν
νὰ μεταφέρουν τὰ στρατεύμα-
τά των τοῦ Βορείου Μετώπου, πε-
ρίπου 100.000 ἄνδρες, εἰς ἄλλα
μέτωπα, ὅπου πρόκειται νὰ κρι-
θῇ ἡ τυχὴ τοῦ πολέμου. "Επὶ
δυσμενῆς ἡμέρας ἐσυνέβη, με
μικρὰς μόνον ἀνακαταστάς, ἡ ἐπι-
θεσις τὸν στρατεύματός τοῦ
στρατηγοῦ Μόλα, ὁ ὁποῖος ἐ-
σκοτώθηκε κατὰ τὸσον τραγι-
κὸν τρόπον ὅτι τὸ «σαμποτάζ»
τοῦ ἀναρχικοῦ πλοῦτος τοῦ ἀε-
ροπλάνου του. "Ο στρατηγὸς
Νταβίλα, ὁ ὁποῖος ἐπεβῆθη πρὸ
Μόλα, ἐσυνέχισε τὰς ἐπιχειρή-
σεις και συγκεντρώσαν ὅλας
τὰς προσπάθειάς του κατὰ τὸ
Μπλιμπάο, ὅπου εἶχαν ὀχυρωθῇ
οἱ Βάσκοι εἰς τὴν τὸσον διαφη-
μεσίαν «σιδηρὰν ζώνην» ἡ
«φραγμὴν Μαρβίν» ἡ ἐπίθεσις
τοῦ στρατηγοῦ Νταβίλα ἐξελί-
γη ἀπὸ τῆς περασμένης. Τε-
τάρτης εἰς εὐρείαν κυκλικὴν
κίνησιν, ἡ ὁποία και ἠνέγκασε
τοὺς Βάσκους νὰ συμπτυχθῶν
εἰς αὐτὰ τὰ πρόθυρα τῆς πόλε-
ως, ὅπου ἀνεμνετο ὅτι ἐπρό-
κειτο ἀπὸ μὲταστον προδότησαν
τὴν ἄμυναν, προσπειλόμενος τὴν
πρωτεύουσάν των οἰκίαν πρὸς
οἰκίαν, με ἀγῶνα ὀδοαγίων.
"Ο στρατηγὸς Νταβίλα, ἐπὶ τῇ
θῶσει τὸν πληροφοριῶν αὐτῶν,
ἀνέπτυξε τὸ σχέδιόν του, τὸ ὁ-
ποῖον ἀπέβλεπε ν' ἀποκλείσῃ
τὸν ὄγκον τοῦ στρατοῦ τὸν Βά-
σκον εἰς τὸ Μπλιμπάο, ὅπου ἡ
ἐξόντωσις ἡ ἡπαράδοσις του θὰ
ἦτο ἀσφαλὴς και ἐταί αἱ ἐπανα-
στατικαὶ δυνάμεις θὰ ἦτο δυ-
νατὸν ν' ἀπαλλαγοῦν και νὰ με-
ταφερθῶν εἰς ἄλλα μέτωπα.
"Εως τὴν περασμένην Παρα-
σκευὴν ἐθεωρεῖτο βέβαιον —
τοὐλάχιστον εἰς τὸ Λονδίνον, ὁ
ποῖον πάντοτε αἱ πληροφορίαι διὰ
τὴν Βισκαίαν εἶνε ἀκριβεῖς —
ὅτι οἱ Βάσκοι δὲν ἐπρόκειτο νὰ
ἐγκαταλείψουν τὸ Μπλιμπάο.
Τὸ ἀπογευμα τῆς Παρασκευῆς,
ὅμως, τὸ Ἐπιτελεῖον τὸν Βά-
σκον ἀνελήθη ὅτι ἡ πρόθεσις
του νὰ προσάσπιση μέχρις ἐσχά-
της τὴν πόλιν ἠμποροῦσε νὰ εἴη
τραγικὰς συνετέλεις, ἀκόμη και
τὴν πόλιν ἐξόντων τὸν Βα-
σκικὸν στρατό. "Ετσι, τὴν νύ-
κτα τῆς Παρασκευῆς ἐδόθη ἡ
διαταγὴ τῆς συμπτέξεως και ὁ
τακτικὸς στρατὸς τὸν Βάσκον
ἠνέγκασεν ὅλους τοὺς ἀτάκτους
οἱ ὁποιοὶ εἶχαν σκύψει χαρακώ-
ματα ἐντὸς τῆς πόλεως και ἐλ-

Κυβερνητικοὶ αἰχμάλωτοι ἐρροῦμενοι ἀπὸ ἐπαναστάτας

χαν ἀνεγείρει ὀδοφράγματα,
διὰ ν' ἀμυνθοῦν, νὰ ἐγκαταλεί-
ψουν καὶ αὐτοὶ τὸ Μπλιμπάο.
Τὸ Σάββατον, ὅταν αἱ πρῶ-
ται περιπολὶαι τὸν ἐπαναστατι-
κὸν προφυλακὸν εἰσῆλθον εἰς
τὸ τμήμα τοῦ Μπλιμπάο, τὸ κει-
μενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁ-
χῆς τοῦ ποταμοῦ Νερβιόν, τὸ
εὐρήκαν ἐγκαταλειμμένον.
Εἰς μερικά σημεία μόνον αὐτοὶ
εἶχαν ἀποκλεισθῇ, μὴ πολυ-
ἀριθμοὶ νὰ φύγουν ἐγκαίρως, ὁ-
μὰς ἐνόησαν Βάσκον, ποὺ ἀ-
μέσως ἐπολιορκήθησαν. Τὴ ν
Κυριακὴν τὸ ἀπογευμα ὁ ὄγκος
τὸν στρατευμάτων τοῦ στρατη-
γοῦ Νταβίλα εἰσῆρχετο εἰς τὸ
Μπλιμπάο, τὸ ὁποῖον ἦτο σχε-
δὸν ἔρημον: Οἱ περισσότεροὶ
κατόικοι τοῦ εἰχον φύγει ἤδη
πρὸς τὸ Σαντάντερ, οἱ δὲ ἀπο-
μεινάντες ἐκλείσθησαν εἰς τὰ
σπίτια των. Εἰς τὸ τμήμα τῆς
πόλεως ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχῆς
τοῦ Νερβιόν και εἰς τὰ ἀνατο-
λικὰ καὶ νότια προάστεια, με-
ρικά τάγματα Βάσκον, ἀποκα-
πέντα, ἐπολιορκήθησαν. "Η πο-
λιορκία των συνεχίζεταν, θεω-
ρεῖται δὲ βέβαιον ὅτι ἄργα ἡ
γρήγορα θ' ἀναγκασθῶν νὰ
παραιοθῶν. Αὐτὴ τοὐλάχιστον
εἶνε ἡ πεποιθσις τοῦ "Επανα-
στατικοῦ Στρατηγείου.

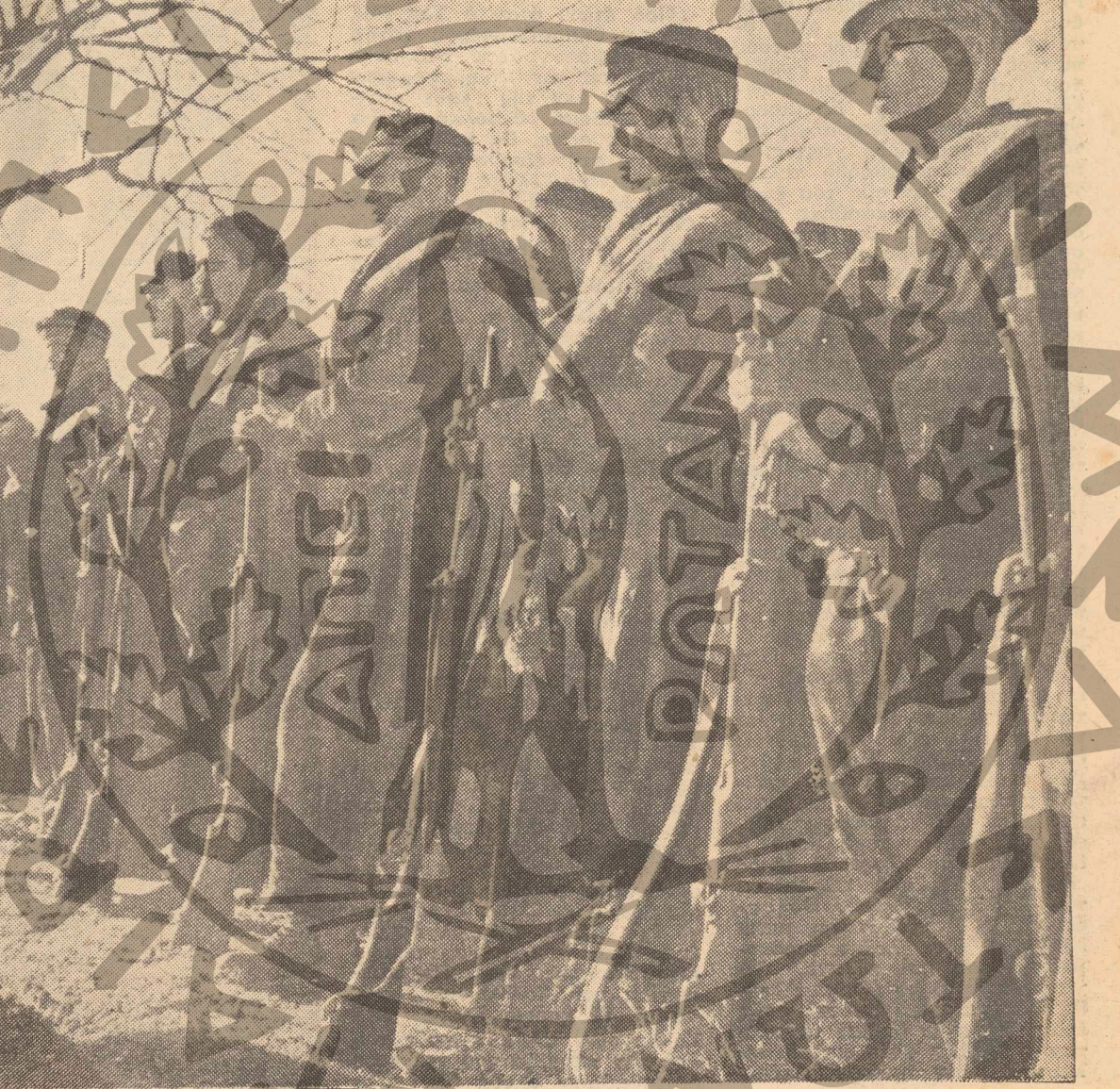
Μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ
Μπλιμπάο, ὁ στρατηγὸς Νταβί-
λα ἐτοιμάζει τὴν νέαν ἐπίθεσιν
του κατὰ τὸν Βάσκον, οἱ ὁ-
ποιοὶ συνεπύχθησαν δυτικὰς
τῆς πόλεως, ὅπου και ὀργανώ-
σων τὴν ἄμυναν αὐτῶν. Αἱ νέαι
μάχη μεταξὺ τὸν ἐπαναστα-
τῶν και τοῦ ὄγκου τὸν δυνάμει-
ων τὸν Βάσκον, θὰ διεξαχθοῦν
ἤδη εἰς τὴν φροσέρην, ἡ ὁποία
ἐκτείνεται μετὰ τὸ Μπλιμπάο
και τὸν δυτικὰς αὐτοῦ ἐκτεινο-
μένων μεταλλείων σιδηροῦ, τὰ
ὁποῖα και ἀποτελοῦν τὸ μῆλον
τῆς ἐρίδος μετὰ τὸ "Αγγλὼν ἀφ'
ἐνός και Γερμανῶν και "Ιταλῶν
ἀφ' ἐτέρου. Αἱ μάχαι εἰς τὸ νέ-
ον ἀντιμέτωπον ἀνεγνωσέται
ὅτι θὰ εἶνε σφοδρότεροι ἀπὸ
τὰς ἑως τώρα, διότι και τὰ ἐ-
σφαρος εἶνε περισσότερον ἀνώ-
μαλον και οἱ Βάσκοι, κινδυνεύ-
οντες ν' ἀπωθῶθον πρὸς τὸ
Σαντάντερ, θὰ ἐντείνων τὴν ἄ-
μυναν των. Τὸ νέον μέτωπον ἤρ-
χισεν ἤδη νὰ διαμορφώνεται εἰς
ἀπόστασιν χιλιομέτρων τινῶν ἀ-
πὸ τοῦ Μπλιμπάο και με πρὸς
ἐκείνην ὁριζὸν, ὅπου ἀνακατα-
ραται τὸ μέτωπον μετὰ τὸ Σαν-
τάντερ και τοῦ Μπουργκας. "Η
νέα φάσις τὸν ἐπιχειρήσεων εἰς
τὴν Βισκαίαν δὲν εἶνε δυνατὸν
νὰ προβλεφθῇ πόσον θα διαρκέ-
σῃ, οὔτε εἶνε και βέβαιον ἂν ὁ
Φράνκο θὰ θελήσῃ νὰ συνεχίσῃ
τὴν ἐπίθεσιν του πρὸς τὸ Σαν-
τάντερ ἢ ἂν θ' ἀρκεσθῇ εἰς τὴν
κατάληψιν τοῦ Μπλιμπάο. Τὰ
γεγονότα θὰ ἐξελιχθοῦν ἀνα-
λόγως τῆς ἀποφάσεως, ποὺ θὰ
λάβῃ ὁ Φράνκο: ἢ νὰ σταματή-
σῃ τὰς ἐπιχειρήσεις εἰς τὴν Βι-
σκαίαν και νὰ μεταφερθῇ τὰς
δυνάμεις του ἄλλω, ὅπου εἶχε
ἀνάγκην αὐτῶν διὰ νὰ ἐνεργή-
σῃ ἐπίθεσιν ἢ νὰ συνεχίσῃ τὴν
ἐπίθεσιν κατὰ τὸν Βάσκον, διὰ
νὰ τοὺς συντρίβῃ ἐντελώς και
ν' ἀπελευθερώσῃ ἐτσι ὀριστικῶς
100.000 ἄνδρες, οἱ ὁποιοὶ
εἶνε ἀπαρατίμητοι, ἰδίως τώρα,
ὅτε πλησιάζει ἡ στιγμὴ τῆς κρι-

ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ — ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ ΤΟΥ ΜΠΙΛΜΠΑΟ —

ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΣΚΑΪ'ΑΝ.— ΠΩΣ ΚΑΤΕΛΗΦΘΗ ΤΟ ΜΠΙΛΜΠΑΟ.— ΤΟ
ΝΕΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ ΤΩΝ ΒΑΣΚΩΝ.— ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΞΕΝΑ
ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ.— ΑΙ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΑΠΟΡΑΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ.— ΕΙΣ ΤΟ ΜΠΙΛ-
ΜΠΑΟ, ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ ΤΟΥ.— ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΑΦΕΡΘΗ ΤΟ ΚΑΙΡΙΟΝ ΠΑΝΓΜΑ.—
Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΝΤΑΣΙΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

σιμιοποιήσεως ἀπὸ τοὺς κυβερ-
νητικούς τὸν ἐφεδρεῖαν των.
ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΤΟΜΕΙΣ
Καί πράγματι ὑπάρχουν ἀπὸ
τινος ἐνδείξεις ὅτι ἡ πολεμικὴ
δραστηριότης πρόκειται νὰ ἐν-
ταθῇ εἰς τὰ διάφορα μέτωπα
τῆς "Ισπανίας: τὸν "Αστούριον,
τῆς "Αραγῶνος, τοῦ Τερούελ,
τῆς Μαδρίτης, τοῦ Τάγου, τῆς
"Εστρεμαδούρας, τῆς "Ανδalu-
σίας και τῆς Γρανάδας. "Η ἀνα-
διοργανώσις τοῦ καταλωνικοῦ
στρατοῦ ἀπὸ τὸν στρατηγὸν
Πόθας συνεχίζεται, αἱ τελευταί-
αι δὲ ἐπιχειρήσεις εἰς τὴν Χου-
σκὰν φαίνεται νὰ εἶνε προανα-
κρούσμα μεγαλυτέρων μαχῶν.
"Η σφήνα τοῦ Τερούελ εἰς τὸ κυ-
βερνητικὸν ἔδαφος ἀποτελεῖ
πάντοτε ἐνόχλησιν διὰ τὴν Βα-
λένθιαν, ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκην
ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτήν. Εἰς τὰ
διάφορα μέτωπα τῆς Μαδρίτης
ὁ ὄγκος ἔχει προσάψει τὴν μορ-
φήν πολέμου χαρακωμάτων, ὁ-
που τ' ἀποτελέσματα σφοδρῶν
μαχῶν εἶνε συνήθως ἡ κατάλη-
ψις μίας ἢ δύο γραμμῶν εἰς
βάθος ὀλίγων ἐκατοντάδων μέ-
τρων. "Η κυβερνητικὴ ἐπίθεσις
εἰς τὴν Σιέρρα Γουαδαρράμα
ἐστατήθησαν. "Ο στρατηγὸς Μι-
γάχα, μολοντὶ ἀνήγγειλε πρὸ ἡ-
μέραν ὅτι ἔχει ἐτοιμὸν τὸ σχε-
διὸν τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων
του εἰς τὰ μέτωπα τῆς Μαδρί-
της, ἐν τούτοις παραμένει ἀδρά-
νη. Φαίνεται ν' ἀνεμνετὶ τὴν
πλήρη ἐκπαίδευσιν τὸν ἐφε-
δρεῖαν καὶ τὴν ἐπένδωσιν τῆς Βι-
σκαίας. Καί ὁ πόλεμος θὰ κρι-
θῇ ἀσφαλὴς εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ἐ-
σφαρος εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ἐ-
σφαρικά μέτωπα: τῆς Μαδρίτης
τῆς δυτικῆς και νοτίου "Ισπανί-
ας. Αἱ μεγάλαί μάχαι τώρα
πρόκειται νὰ διεξαχθοῦν.
Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΛΕΥΡΑ
"Η διεθνὴς πλευρὰ τοῦ ἱспа-
νικοῦ προβλήματος εἶνε θεθεσά-
ναι ὁ σφοδρότερος, διότι ἔχει θὰ
ἀντιμέτωπον τὰς ἐπιδιώξεις τῶν
Μεγάλων Δυνάμεων. Εἰς
τὴν "Ισπανίαν δὲν διεξάγεται
τόσον ἱεραλογικὸς, ὅσον πολιτι-
κὸς ἀγὼν. Παιζεται ἐκεῖ ὀλόκλη-
ρον τὸ Μεσογικὸν πρόβλημα.
Διὰ τὴν "Αγγλίαν και τὴν Γαλ-

Στρατιῶται τοῦ Φράνκο εἰς ἐπίθεσιν πρὸς τὴν ἐφεδρείαν των κατὰ τοῦ Μπλιμπάο

ΤΙ ΕΧΟΥΝ ΑΠΟΓΙΝΕΙ ΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΒΕΝΤΕΤΩΝ
ΠΩΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥΝΤΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ.— ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ Α
ΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΠΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑΣ.— ΤΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ Ο κ. ΣΗΛ
ΓΚΡ ΑΧΑΜ.

88-3-2-3-3-4-6

Παρομοιάζουν συκοφαντίας θύμα υπήρξε και η Άλκις Φαίη, μία από τις γοητευτικότερες γενιτέτς του Χόλλυγουντ. Τήν είχαν κατηγορήσει ότι άφηκε τον πατέρα της να πεθάνει χωρίς καμία βοήθεια σ' ένα λαϊκό νοσοκομείο της Νέας Υόρκης. Ποία ήταν η πραγματικότητα; Η Φαίη, που τότε μόλις γεννήθηκε, να ολοκληρώσει το Χόλλυγουντ στην επάλυ της Άλκις, της παραμονές δέ τον Χριστούγενών άπερασίσια να κάνουν ένα ταξίδι άναπαύσης στη Νέα Υόρκη. Τα έξωδα, φυσικά, τα έπληρωσαν η Άλκις, ο δέ πατέρας της έφυγε πρόωγος, γιά να νοικήσει ένα διαμέρισμα στη Νέα Υόρκη. Μόλις έφτασαν εκεί, κατέπεσε στο έδαφος άνοητος από άρρωστίαν το ξενοδόχο από όρθη μπροστά του, γιά να καταποθεί, αλλά έπαψε συγκιητή και ο ξενοδόχος, μί έξοντας ποίος ήταν ο πελάτης, είδοποίησε τόν Στэфιν Πρώτων Βοηθείων και ο έτοιμοθάνατος μετεφέρθη σ' ένα λαϊκό νοσοκομείο, όπου και πέθανε. Ο νεκρός άποκαλύφθηκε μάλιστα μί έταιρεία, αντίποινα της έταιρείας στην όποιαν εργασία της Άλκις Φαίη και η τελευταία δέν ήμπορεί ακόμα

KINHMATOΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

O, TI ΔΕΝ ΞΕΡΕΤΕ ΑΚΟΜΑ

— Οἱ ἱεραπόστολοι πτὴν Ἀ-
πω Ἀνατολὴ χρησιμοποιοῦν
τὴν περίφημη ταινία τοῦ Σέσιλ.

του άνεπαρκή. 'Η Γκρέτα Γκάρμπο, έξ άλλου, έζήτησε ν' άντικατασταθῇ ό όπερατέρ κι' έ-

— 'Ο Κάρλ Φραϊντλχ έτελει-
σε σχεδόν το γύρισμα της νέας
ταινίας του «Οι μεγαλύτερες
άνοιες». 'Η Πάουλα Βεσε-
λιν εμφανίζεται στο φιλμ αυτό
στο ρόλο μίας νεαρής άρτι-
στας ή όποια πηγαίνει στο 'Ω-
δεϊό της Βιέννης, όπου έρω-
τεύεται τον καθηγητή της.
Τόν ρόλο του καθηγητού παί-
ζει ο Ρούντολφ Φόστερ. 'Η μου-
σική είναι του Ράλο Μπενάτσκι.

A color portrait of William F. Perdue, a man with dark hair and a mustache, wearing a suit and tie. The name "William F. Perdue" is written in cursive across the bottom of the image.

Ο δημοφιλέστατος ηθοποιός του Χόλλυγουντ Ουίλλιαμ Πάουελ, ο τελευταίος μνηστήρ της άτυχης Χάρλου.

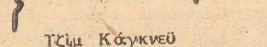
ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΒΕΝΤΕΤΤΟΝ

MIA AΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

[illegible]

Αὐτὸς τὸ ἀφῆκεν στὸν Φρόνι-
μο. Ἄκουσε τινε χειμαρρὸν χορευτι-
κῶν βῆματων. Ἐγὼ προτιμῶ
νὰ χειροποιεῖται τὸ μαζὸ τοῦ
γὰρ ἡ βρῆκος τίποτε ἀπὸ τὸ
Καὶ προτιμῶ τὸν ἀπὸ τὸν
ἐκεῖ τελευταῖον σὲ τὴν σύνθε-
σὶ τοῦ δημοσίου καὶ κίλινος τρα-
γουδοῦσι: «ἀνὴρ ἔμπορος καὶ
καὶ ἄλλοι γὰρ γὰρ καὶ ἄλλοι τοῖς
θεοῖς». Ἐχώρισε νομικοὺς τὸν
ἡθιστὸν—σκηνοθετὴ Λὸν Αἰθρας,
τὸν ὁποῖον εἶχε παντοῦστὴ τὸν
1934, ἀλλὰ ἐν ἐπὶ ἐπὶ ἀκούει
τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστικοῦ ἡ
«Ἀδελφότης» τὸν ἡθιστὸν ἡθισ-
τὸν τὸν ἡθιστὸν—λέγει, χαρὸν—
λάντας—ὥστε οὐτε μὴν ὡς
αὐτὸς... Τῇ χορευτικῇ τῇ στα-
διοδρομίᾳ τὴν ἀρχικὴν σὲ ἡλι-
κία δέκα ἐτῶν ἀπὸ τὸν ἡθισ-
τὸν τὸν ἡθιστὸν τὸν ἡθιστὸν
ἐπὶ τὴν σὲ σχολεῖ καὶ τοῦ
ἐπὶ τὴν σὲ ἡθιστὸν τὸν ἡθιστὸν

Τώρα είνε εύχησης στην Κλ
Λιφωρία και κτίζει μια μεγάλη
λη άρρεπάλια, μν έννια δωα
σια, στην κορυφή της λοφοπέ
ρος Μπερβέρυ, έξω από το χλ
λιγούνη... Έως τώρα έζη
σαν με μικράς στίγας, κο
δισμω,ίσιασμα. Όταν το νέ
σπίτι έτοιμασθή, έλαιν το σέ
γιο, θα δώσω έκει μεγάλες δε
ξιώσεις. Θέλω να ιδώ πώς
έξας ός οικοδόμησαν. Ή μ
έριος, θα την βοηθή στο νοικι
κυρίο του σπιτιού... Το σπου
δαιότερο χαρακτηριστικό της
άρρεπάλειός της είνε, κατά
την Τζίντζερ, το γήπεδο του
τένις. Κυτταλαίνομαι για τέ
νις. Κι όμως πόση ώρα πε
καί μωδής της έμεινε αίσχον
τένις. Έχεις τρένο. Δεν μπο
ρείς, φέρω βραδινές υπο
λέττες, με ντεκολι τοις πα
χεις ώμου μου. Άν προσέξ
ω, θα ήθε όσι στις ταινίες
μου σκαθίζω πάντοτε με κοντό
μανίκια το άσχημο μέρας τω
χεριών μου.

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ, Ἰούλιος. (Τ
μονίμου ἀναποκριτοῦ μαρ
Γιώς πέθανε. — Κεραινοβόλ
νεφρίτις. — Δὲν μπορούσε
σιωπῇ. — Μπορούσε, ἀλλ' ἦτ
έρεψεν. Δὲν εἶχε τὴν παρα
κοῇ ἀτοχῇ. Ἡ δουλειά,
γλῆντι, ὁ ἔρω, ἡ χλιδῇ.

[illegible]

Τὸ ὄνομα ἡ δεσπομὴν Χάρλειν
ἀρχιερεῖς, ἡ κατόπιν κυρία
μακ Γκέρου ἔγινε σὺ λίγο στα-
ραὶς πρῶτον μεγεθὺς οὗ δι-
νηματογραφικοῦ στέρειωμά, με-
τὰ τὸ ὄνομα Τζήν Χάρλοου, ἴσως
τὴ ἀφηνιθῶς σὲ μιαν ἄλλαν δι-
τατοκρίαν μου. Γιατὶ τὸ θέλω
εἶναι ἐντέλεις ἔξαρχοι οὗ ἐπὶ
ποκατακτείναν περὶ τὴν ἐπι-
ταξίαν μιαν γυναῖκα πού θελεῖ νὰ
ἐπιβῇ, καὶ πού ἐξ, φυσικὰ
τὰ ἀπαράτητα χορηγιασθῇ νὰ
μὴ ἐπιτυχίαν. Πάντως ἡ Τζήν
Χάρλοου, ὡς ἠθοποιός, εἶνε δι-
ακρίτως τὸν ἴδιον ἀνδρὶν ἐπὶ
ἰσίου πού ἀνεκάλυψε τὸν Χον-
τρέ καὶ τὸν Λυγιν. Σὲ ἡλεκτι-
κὸν χρόνον ἡ Τζήν Χάρλοου
ἔκαμνε τὴν πρώτην χορηγίαν
τῆς μετὰ τὸν κινηματογράφον
μετὰ χρόνιον ἔκθεσιν ἀνδρὶν περὶ
φίλων. Ἐκείνη ἡ κίνηση τῆς ἐ-
πιτηρῆς καταπληκτικῇ. Τὰ πλάνα
ἐκείνην, ὡστόσο, τῆς συντελε-
σάν κατόπιν στὴν φημὴ τῆς με-
ρισσοτέρου ἴσως κ' ἀπὸ τὴν ἐ-
κτὴ τῆς κ' ἀπὸ τὴν δωροφά-
νῃ. Ἐκείνη, ὅμως, πού ἐξελί-
γισατε τοὺς ἀνδρὲς, ἦσαν ἡ
βρομιά, ἡ νεανικότης, ἡ ἐπι-
κρίσις τῆς Τζήν.
Ἐκείνη ἠθοποιὸς τὸν κινηματο-
γράφον ἡν ἡν πλῆθος ἐξεί-
κτον.

γυμναστήριο της Κλάρας Μπούου — δέκα μέτρας τόσο έντονα τη ζωή της. Έρωτες, γλέντι, χιχλάει και δουλεύει. Ήλεια, σκληρή δουλειά. «Η περσινή θάρση του Χόλλυγουντ είναι άδελφική», «Όλα υποτάσσονται στην εργασία, ακόμα και ο έρωτας. Κι' η Χάριετ του ήθελε με πιο παντός να έπαιχνε και να επιδίωξη, έδουλεν χωριστά, Κόρρι συνάμα, όπως και εγώ». Ήμενη ελεύθερος, η Κόρρι. Ανιερσιότητα είναι τα άσπαστα της επισιόδου. Διότωση χωρίς δυσκολία στον πρώτο έρωτα, με τον συμπόσημο. Πολύς θόρυβος κι από καλοσημειωμένα, κεραιά από ανιερσιότητα, κεραιά από ανιερσιότητα, την Τζέιν. Καλύτερη καρδιά του Χόλλυγουντ. Δέκα μέτρας έθροβου. Δύο πράγματα μόνο την ενδιέφεραν: ο ασπύριος και ο έρωτας. Μάε μερτά το 1932, η φίλια τους με τον Παύλο Μπέρν, ένα διάσημο ηθοποιό, κατέληξε σε γάμο. «Ήταν ο δεύτερος της Τζέιν». Τελευταίος όμως ο γάμος. Μπέρν έπεισε από λίγους μήνες ασπύριος. Το γιατί, δε το άσπύριος ποτε κανόνως. «Η Τζέιν τον αγαπούσε παράρωτα κι αυτός ποτε φαίνεται ότι ο Μπέρν ατιέρωνε γιατί η Τζέιν τον άπέρωγε. Πώς αυτό; Πώς μπέρωγε να τον αγαπάει; Πώς μπορεί να νείας να ψυχολογική ένα ήρωα ασπύριος; Άλλωστε, τον έπέρω ο Μπέρν, αυτός τον έπέρω, πώς κρίνει, πώς αρρώστασε, πώς έλλαε ασπύριος; Ήταν άνεκάλωτος ότι η Τζέιν τον παντρεμένη για την ανιερσιότητα του θείου και άλλωστε έβω στο Χόλλυγουντ μπέρωγε. Η άκούστη κανείς τα πιο άπέρωγα να παρμηνάτα — ψυχολογική ο δεύτερος άνδρας της Τζέιν, ο τίνετος έρωτας, τίνετος, πώς άσπύριος, πώς την παρμηνάτα, ψυχράτητα της ανιερσιότητας! Και λέγεται ότι, το άσπύριος γιατρός βεβαιώνω ότι η Χάριετ σπέρω στο άσπύριος γιατί απέρωξή η έντονη ατιέρσηση ζωή την έλινε ανιερσιότητα.

«Ο τρίτος γάμος της Τζέιν ήταν... υπολογισμός. Ήταν ήθρομω ήθρομω να γίνη φωτογόνος, του κόσμου. Και

«ΦΑΝΤΑΣΙΟ» — 5

*Η Ήδρα Σήρρα, η οποία κατέκτησε έφ'ετος τὸ παγκόσμιον κοινὸν μετὰ τὸν «Ρωμαίων καὶ Ἰουλιέττων»

άνθρωπος και σκληρός!... "Ας τ'ήναι, άποψη τουλάχιστον, να ζή-
ση όπως της κάνει κέμ... Ζήσε
και συ όπως θέλεις... Ζήσε
πιστεύω ναζής την πιο μικρή
πύλη σαν την άπαξ — πόνε-
σε αν σ' εύχαριστη, γιατί ο πό-
νος άπολύνει την ψυχή, άς πο-
νέση και κείνη, κι ύστερα φι-
λήθηκε με δακρυμένον μάτια.
Θα ήθελε τόσο γλυκό θα σας
φαγή από το φιλί...

Τώρα ή άρχιστρα έστειζε κά-
ποιο πολύ άργό και αιγανό
φός. Ή Φλωρίκα ξαναόφρεμε,
πάντα με τόν ίδιο καβαλλέριο.
Τώρα όμως, τα φάτα δια ή-
ταν άναμμένα, και το πρόσω-
πο της φάνταζε κατωκάκινα
άπό την εύχαστία, κι ή ίσως
άπ' την έπιδραση του οινόπνευ-
ματος. Μόλις ή χορός έτελειώ-
σε, ή Γερλίχη φώναξε ένα γκα-
ρσόνι και λέει: «Ενός ένα γκαρ-
σόνι με λίγες τούδες».

«Δεσποινίς, αν θέλετε να γα-
ρίστε και λίγη θραυρήν εύ-
τυχία, σε κάποιον που τού δια-
στέκεται πολύ λίγη άπογευματι-
νή, ρίξτε μία μάτια δίπλα στην
άρχιστρα...»

— Θά τ' άδωσες σε κείνη τη
δεσποινίδα με τα κόκκινα, είπς
ή Γερλίχη.

— Ή Φλωρίκα, μόλις έπληρε
το λιγόλογο σμειώμα, στην άο-
χη άπόρρησε, κι ή άπορία γρά-
φτηκε με κεφαλαία γράμματα
σ' ένα ξαυμένο μισοτράκι της.
«Υστερα, μ' ένα εύφωτιστο εί-
νιμα, γύρισε πρὸς την άρχι-
στρα. Ταράχτηκε τότε έξαιρε-
τικά, γιατί, έκτός άπ' τή Γερλί-
χην, που τη χαίρεισες, διακρίνε
και το κατωκίτρινο άπ' τη ζήλεια
προσωπο του Δημάδης. Προσέπα-
θισε να κρυφθί κι όταν ή κα-
βαλλέριος της κάτ' ης μιάρισε
σε σ' αυτή, εκείνη άποκαλύπτει
την κορδέλα της από κοντά του.
Ο Δημάδης δέ μπορούσε πιά να
κράτησθι το θυμό του:

— Τώρα τού δείξει ήτόντουνο
τού βλακα να τού σκάσω δύο
γαστρούκια, γιά να συνέλθω
άπ' τὸ ερωτικό του νεύου...
— «Αν έτكانε, άπλούστατα
θα χαλούσε όλην εύτυχία
την κερδοβώσια, που είναι τόσο κα-
λοκαίρη, και τόσο γαρούμνε-
νη... τού είπε ήσυχά ή Γερλίχη,
ρουφώντας με άργες νουλιές
το έκτο ποτήρι τού κρασιού του.

— Πολύ καλά... Είσαι άπο-
λίτιστος και βλάτ'ς! Θά σέ-
καθώ ν' αν σ' ή φέρω... «Αν
είμαι βέβαιος, πώς ένας
καυγας μές στην Πλάς της
Γλυφάδας, θα την έκανε να
νοιώση πιο βαθεία την ατα-
πάτη πώς είναι κάτ' κι' αυτή.
Δυστυχώς, μωό είπ' έντελώς,
άδωνάς με της δόσα αυτή την
ϊκανοποίηση... γιατί ή φιλοδο-
ξία της άποδοξίης θα βρισκόταν
ίσως ικανοποιημένη, αλλά μές
θα βρισκόσαστε στην άδυστο-
μία... Πάω λοιπόν να τη γο-
ρέψω...

Ο Γερλίχη σηκώθηκε προα-
γματικά άπ' τη θέσι του. Προ-
γύρισε πρὸς τὸ τραπέζι της
Φλωρίκης και της ζήτησε να
τὸν παραχωρήσθι τὸ δάλε, πὸς
δὸς την ίδια στιγμή ή άρ-
χιστρα, Εύκλειη σηκώθηκε
ταχυκίνητη, κι έκανε μερικές
βόλτες μαζί του.

— Είπε πολύ θυμωμένος·
τὸν άφώτισε σε μία στιγμή...
— Ναι, τρομερά. Θά κείνη
λέει, σκάνδαλο!... Είμαι βέ-
βαιος δὸν πὸν δίνα μία μεγά-
λη ικανοποίησι μ' αυτή τη δια-
βεβίωση... Μόνο πὸν τὸν τὸν
πρέπει ν' άδούσης την παρεια
σου και νάρβης στο τραπέ-
ζι μας...

— Τί λές; 'Αδύνατον! Η
μαμά ν' άφρησε να βγῶ μ' αὐ-
τη την παρέα, και πρέπει να
γυρίσω μαζί τους στο σπίτι...
— Θά γυρίσεις, άπόλυστα,
χωρίς αὐτοῦς... «Έχεις κλει-
δί, φυσικά...
— Ναι...

Θ' άνοιξης λοιπόν την πόρ-
τα σου εύγαστα, πὸν την άρα
αὐτή κανείς δὸν δέ βρεθί γιά
να έλέγξῃ πὸς δὸς πῆρε και
πὸς σε γύρισε... «Ελχ Φλωρί-
κα... 'Αρκεία κράτησε τὸ παι-
χνίδι σου... Τώρα, ή Κώστας
σ' άγαπάει σάν τρελλός, και
θα διαρκέσῃ σάν τρελλός, και
μία έδομάδα... «Υστερ' από μία
έδομάδα, ξαναρχίζεις... 'Αλλά
τώρα στο ζήτημά έγώ... «Εκας...
— Και τί θα πὸς στην παρέα
μου;

— «Οτι δές... Πέες δὸν συνάν-
τησες έναν έξωδωφόρο σάν
την 'Αθρησινά κι' ότι είσαι

ύποχρεωμένη να πὰς στο τρα-
πέζι σου... Κάτι θα έρθῃ ἐπὶ
τέλους...
Τὸ 'βάλς έτέλειωσε... Ο Γερ-
λίχη συνώδεψε τη Φλωρίκα ὡς
τὸ τραπέζι της. 'Εκείνη πῆρε
τή τσάντα της, και ζήτησε συγ-
νώμη με λίγα μασημένα λό-
για που άναγκαζόταν ν' άκού-
σῃ την παρεια της. Ο καβαλ-
λέριος της ζήτησε να τη συγ-
κράτησθι μ' έν άπεγνωσμένο
κίνημα. Ή Φλωρίκα ὡμως είχε
κι' ὡλας άποκαρυνθῇ, άκούου-
σθαι τὸ Γερλίχ πρὸς τὸ τρα-
πέζι της. Ο Δημάδης την
περίεμνε, ριχόνοντας της φοβε-
ρές ματιές. Ή Φλωρίκα κἀθη-
σε μουδιασμένη.

— «Ελπίζω να γλέντησες άρ-
κὰ άπόψε... "Όσο δέ γλέντη-
σες μαζί μου τὸ άπόγευμα... της
πέταξε ὁ Δημάδης με μία φῶ-
νὴ πὸς έτρεψε.

— «Ελπίζω ν' αγγήσω Κώστα...
"Εκανε κείνη. "Ητανε μία πα-
ρεα γνώστη μου, πολύ γνωστή
μου, κι' ήρθαν άπρόοπτα...

— ...Τόσο άπρόοπτα, πὸν δὲν
πρόσπαθες οὐτε τα μαλλιά σου
να χτενίσας, οὐτε τα νύχια
να βάζης, πὸς μία νύχια σου
σου άνακατέρισε...
— Σ' ὀρκίζομαι...

— Μην ὀρκίζεσαι, γιατί δέ
θα σε πιστεύω... 'Υστερα! "Η-
ταν όλα σκηνωθέντα, προε-
τοιμαμένα από νωρίς, κι' ὡ-
ταν ήρθες τ' άπόγευμα μαζί μου,
ήσουν τρυφερή και... χολιάρια
μόνο και μόνο γιά να μπορέ-
σης να με ξεφορτωθῃς πὸς γρή-
γορα...

— Κώστα...
— Δὲν έξερῶ τί με κρατείει
καί...

...Και δέ γουρεύεις μαζί με
τή Φλωρίκα αὐτὸ τὸ ταγκό, ἀν-
τί να τη γκρινιάζεις... συμψη-
φίσε έπεμβαίνοντας σὸν καυ-
γὰ πολύ έπικυρία ὁ Γερλίχη.

Τους εόηκωσε σχεδόν διὰ
τῆς θίας, και πὸς έστρεψε
πρὸς τὸν πιστε. Τὸ 'Αργεντινό
αὐτὸ ταγκό, ὁ Δημάδης τὸ χό-
ρεψε σβίγοντας με πείσμα τη
Φλωρίκα στην άγκαλιά του, και
περνώντας διαρκῶς μπροστά
άπ' τὸ τραπέζι και τὸ πρότω
καβαλλέριος της, πὸς τὸν αὐτό
κατάλαξε τὸ ξενύχτι χαράς
με λίσσα τὸ τραπέζιμάντηλο
μ' ένα μαχαίρι. Ο Γερλίχη ένε-
λύδης με την καρδιά του, μο-
νολογώντας σιγὰ:

— Να τώρα πὸς ή σκηνοθε-
σία άλλάξε... Ο άποτημένος
είν' άλλος, κι' άλλος ὁ θριαμ-
φευτής!... Μά ή Φλωρίκα είνε
πάντα τὸ ίδιο εύτυχισμένη...
Αὐτή τη νύχτα, θα τη θυμάται
τὸ λιγότερο ένα χρόνο...

«Υστερ' ὁ Δημάδης έχόρε-
ψε με τη τσάντα του κι' άλλο
χορό, κι' ὡστερα κι' άλλο, κι' ὡ-
στερα... Κι' έτσι, όταν εύγρισε
πρὸς τὸ τραπέζι, έλαμπε από
γαρά και τὰ μάτια του γυαλί-
ζανε από εύτυχία. Ή Φλωρίκα
χαμωγελούσε, και τὰ χελιάκια
της ήσαν κατακόκκινα, και τὰ
μάγουλά της τὸ ίδιο και τὸ
φορέμα της πὸς κόκκινο άπ' ὁ-
λό... "Ητανε κι' άλλο, κι' έλ-
λο, και τὰ τέλος ὁ Γερλίχη έ-
βγαλε τὸ ρολὸι του:

— Παιδιά, τέσσερις!... Ο κό-
σμος εσκόρπισε... Κοινοῦνε
να μείνουμε στη Πλωδα...
μετ' αὐτὸν πολέμου καθήκον
μου, ζώσε μία ζωή τέλειος ά-
σκητική. Γι' αὐτὸ, όταν γνώρι-
σες την 'Ιωσηφίνα, την έρατεύ-
θηκε μ' ὅλο εκείνο τὸ πάθος
και την ὀρμη πὸς τὸ εἶναι
κατ' σφρηγιάζα νεώτα...

— «Η 'Ιωσηφίνα, κολεκαμένη
άπό την ευφύλη άγάπη του
φίλου της, τὸν ανταπέδιδε με
τη μεγάλη ερωτική πείρα της
— γιατί ήταν κατά πολύ μεγα-
λύτερη του — τις τρυφερές έκ-
δόσεις της άγάπης της,
πράγμα πὸς τρέλλανε κυρια-
ρχικά τὸν άπρηγο και συνε-
σταλμένο νεαρό Ναπολέοντα...

— Η κατάρσις αὐτῇ δὲν με-
τεβλήθη και όταν άκούη ὁ δὸς
ερωτευμένος άφροβωνιά σ' η-
καν.

Ο νεαρός Ναπολέων φερό-
ταν με μία χαρακτηριστική
και πολλές φορές ένειρυστική
γιά τη μυστή του— δειλία και
υποστολή...

Αὐτῇ ήταν ἴσως και ή αἰτία
πὸς κατόπιν διαγυίου του, τὸ
ὁποιο κόστισε πολύ, πάρα πολύ
στο νεαρό Κορσικανό...

Γιατί, ή τρελλή 'Ιωσηφίνα, ή
ὁποία εκείνη την έποχὴν βρι-
σάταν πάνω σ' αὐτή την ὀρμη
της μετωπίνης γυναικίας, δὲν
εἰσρίκε σὸν Ναπολέοντα δὸν
μικρόσωμο και άδύνατο, την ι-
κανοποίησι τὸν παραλόγων έ-
πιθυμῶν της.

Ο «μὴν τὸ μέλιτος» τὸν δὸς
νεογυμνῶν δὲν έπὶ τὸν πόρ-
...δὸς μόνον ήμέρες. Την έπο-
μένη ὁ Ναπολέων πῆρε μία δι-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΩΣΗΦΙΝΑ

ΤΡΕΛΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ. — ΕΝΑΣ «ΜΗΝ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ» ΠΟΥ
ΔΙΑΡΚΕΙ ΜΟΝΟΝ... ΔΥΟ ΜΕΡΕΣ. — Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ. — ΤΟ «ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ»
ΠΟΥ ΠΡΟΛΕΓΕΙ ΤΟ ΚΑΚΟ. — Ο «ΔΙΑΔΟΧΟΣ» ΠΟΥ... ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ. — ΩΙ ΕΣΥ, ΘΕΙΑ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ!

Οι μεγαλύτεροι άνδρες τού
κόσμου είχαν και τα μεγαλύ-
τερα πάθη. "Ενα άπ' αὐτά ή-
ταν και ὁ έρως. "Όλοι οί δια-
σημοί άνδρες πὸς ελάνθρωαν
με τὸ ὄνομά τους την Ιστορία
της ανθρωπότητος, άγάπη-
σαν κατά έναν ἰδιαιτέρου τρό-
πο ὁ καθεῖς, τόσο άξιοσημειω-
τον και έξαιρετικόν, ὡστε ν'
αἰξίχῃ ν' άναφερθῶν ὡλας οί
δεσποτέρους και οί περιστα-
σεις ὡπὶ τις ὁποῖες γεννήθηκε,
έξῃσε κι' έσθωσε τὸ μεγάλο
αὐτὸ εὐγενές πάθος του.

Εἶνε γνωστό σ' ὅλους τὸς
άνανώτατος μας ὅτι ὁ μεγα-
λύτερος ἴσως έρως τὸ Μ. Να-
πολέοντος ήταν ὁ έρως του
πρὸς την πρώτη γυναῖκα του,
την αὐτοκράτειρα 'Ιωσηφίνα.

Ο Ναπολέων παντρεύτηκε
την 'Ιωσηφίνα από έρωτα. 'Δς
την ήμέρα τὸ γάμου του, ὁ με-
γάλος κατακτητής δὲν είχε
γνωρίσει καλά-καλά τί δὲν ή

σε νὰ έγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι
και νὰ πὰς νὰ τὸν συναντήσῃ-
Ο 'Αφελίχι! Ν' άφήσῃ τις τρελ-
λές διασεβάσεις της κοσμικής
ζωῆς της γιά νὰ πὰρ μέση στη
φρικη και τις κακίες τὸν πολέμου...

Αμέσως τούγραψε δτι ήταν
άρρωστη και άδύνατος να ι-
κανοποιηθῇ την άδυναμία του.
'Αλλά αὐτὸ ακριβῶς ήταν πὸς
άποτρέλλανε τὸ νεαρό Κορσι-
κανόν. 'Αρρωστη! Καί τί είχε
άρᾳ γῆ; 'Από τί υπέφερε; Κι'
αὐτὸς νᾳνε μακριά της και νὰ
μὴν μπορῇ νὰ την περιποιηθῇ...

Τῆς έγραψε άμέσως, ζητών-
τας νὰ πληροφωρῇ νᾳς άπ'
την άρρώστειά της. Αὐτῇ τότε,
γιά νὰ τὸν ξεφορτωθῇ, τὸν ά-
πάντησε δτι βρισκόταν σε κέν-
τεροφύρα...

— «Η καρδιά τὸ Ναπολέοντος
σκληρυνε χαρμόσυνα. Καί της
έγραψε άμέσως: «...Είμαι
πανευτυχής. Θά μὸς γαρίσης
ένας παιδί... "Ενα παιδί πὸς δὲν
ἔν' ὁ καρπὸς τὸ πὸς γένου και
τὸν εύλογῶν ὁ έρωτός... "Ω,
'Ιωσηφίνα... Πῶσον άρσεία και
θεικία φαντάζεσαι σὰ μάτιχ
μου... Είσαι ή ψυχὴ της ψυχῆς
μου, ζωὴ της ζωῆς μου...»

Κι' άλλοτε πάλι, επειδή εκεί-
νη δὲν τὸν άπάντησε, της έ-
στειλε τέτοιου είδους γράμ-
ματα:

«...Δὲν μ' άπαντάς... Θά
πονάς. Θά υποφέρῃς, τὸ ξέρω
πόσο λεπτή και εύαίσθητη ψυ-
χή είσαι... Τὸ ξέρω πόσο ή
εύκυσσησί σου σε καταβάλει...
"Εί δὲν γυναικίνα... γυναικίνα
μου...»

Κάποια μέρα ὡμως έστρε-
σε σὸ Παρίσι ένας έμπιστος άπε-
σταλμένος τὸ Ναπολέοντος, ὁ
Ζυνὸ. Καί ή 'Ιωσηφίνα, κατα-
βουρδισμένη, "Αν ὁ Ζυνὸς διηγῶ-
νταν σὸν άνδρα της, την έλυτῶ
ζοή της και τὸ κοινοστολήσιο
πὸς άργιόσε εἰς βέρος της;
Πονηρῇ ὡμως ήταν, άπεφάσι-
σε νὰ πὰς νὰ τὸν βρῇ.

— «Η συνάντησι τὸν δὸς συζύ-
ζων σὸ Μιλάνο υπήρξε συγκι-
νητική. Ο Ναπολέων έγκατέ-
στησε την 'Ιωσηφίνα σὸς μεγα-
λυπρεπότερο άνάκτορά της
πύλας. Εξέλεξε ὡλα τὰ παρὰ
πὸνα και ὡλα τις μεμψιμοι-
ρίες του και ρίχτηκε τρελλός
στην άπόλαυσή της εύτυχίας...

Αὐτὸ ὡμως διήρκεσε ελαγί-
στες ήμέρες, γιατί σὸς μετα-
έξ ὁ πόλεμος ξανάρχισε σὰς
μέτωπα και ὁ νεαρός Κορσι-
κανός άναγκάστηκε νὰ έγκα-
ταλείψῃ την γυναικία του...

Καί τότε ξανάρχισε ή πα-
λῆ Ιστορία. Γράμματά, τὸ έ-
να φλογερότερο από τὸ άλλο
διεδόχοντο άλληλα, χωρίς ὡ-
σστόσο ή 'Ιωσηφίνα ν' άπαντᾷ
σ' αὐτά.

Σὸ Μιλάνο, μία θορυβώ-
δης γλεντιέδικη συντροφί-
α εἰς σχηματίζῃ γύρω άπ' τη
γυναικία, πὸς ένοούσε με κἀ-
θε τρόπο ν' άπολαύσῃ τὰ νεά-
τα πὸς της έθρυναν...

Καί κάποτε, έπαψε ν' άπαντᾷ
σὸν Ναπολέοντα.

Τρελλός από έρωτα άλλα κῆ-
νυμένους στην άνδρική ανεί-
πρησία του, ὁ Ναπολέων φά-
νει μία μέρα σὸ Μιλάνο άπρη-
στικός και σπεύδει σὰς άνάκτο-
ρα ὡπου εἶχε έγκαταστήσει τη
γυναικία του. Δέ βρισκεί ὡμως
κανέναν!

— «Η 'Ιωσηφίνα είχε φύγει γιά
την 'Ιέννα γιά νὰ συνεχίσι την
ακόλαστη ζωή της.

Διὰ μίαν, ὁ Ναπολέων εἶδε
πρὸς τὸν νὰ σωρίζεται ν'
έρεψιτα ή εύτυχία του...

Ο άγωνιστής του, λυπούμε-
νος τὸν άφρηγὸ του, άπεφάσι-
σαν νὰ τὸν άποκαλέσῃ ὡλη
την άλήθεια.

Ο φοβερός κατακτητής, ὁ
αἰώνιος, τὸ γαλλικό
στράτος, ὁ αἰτήτορος και άπτό-
τος, έξόστιασε τότε σ' ένα κλά-
μα γοερὸ και έξευτελιστικό...
Ο Ναπολέων έκάλει!... Αὐτός,
ὁ φοβερός άνδρας, τὸν ὁποῖο
την έξόντωσε είχε ὀρκιστῇ ὁ-
λόκληρη ή Εὐρώπη πὸς τὸν έ-
τρεμε, τὸν ὁποῖο τὸ έστρο είχε
πείσει ὡλην Εὐρώπη νὰ το
πὸς ὁποῖο τα λόγια ήσαν
νόμοι άγραφοι και φοβεροί...

Μ. Χ. 1

τά ευδυσκατῆς ζωῆς μιά σου και μία μου του κ. Δ. ΨΑΘΑ.

— Ή Καίτη!
— Ο Κώστας!
Αιτιολογῶν έπὶφώνημα έκπλή-
ξως! Κι' εὐθὺς άμέσως βλέμ-
ματα άμυελαίας ικανοποιή-
σεως:

— Βρέ πὸς παχυνε!
— Βρέ πὸς ὡμόρφησε!
— Ήταν πλῆλ' κι' έλκυστική.

— Ήταν παχὺς, θρεμμένος και
κομψός.

Μικρὴ παύσις. Κι' ὡστερα ά-
μέσως έκρηξις ασυγκράτητου
τρυφερότητος:

— Τί γίνεται, χρυσή μου;
— Τί κάνεις, μωρὸ παιδί μου;
Δὲν ήταν ζευγάρι λαβρατόν

πὸς διεκλῆθι τὸν έρωτός, πρὸς
τρυφήν τὸ ποτήρι τὸν έρω-
τός, και συντηρήθῃ τυχεύας.
"Α, μπα! Ζευγάρι ήταν. 'Αλ-
λά ζευγάρι νόμιμο, με Ιστο-
ρίαν μακράν — πέντε ὡλοκλη-
ρα χρόνια είχαν ζήσει εἰς κοι-
νήν τραπεζάν και κοίτην. Τέως
σύζυγος του έκείνη. Τέως δὲ
γῶς της έκείνος. Εἶχαν μὸς
άντρωπαι εἰς την γαυροῦρ-
συσταν τὸ γάμου, ὡπότε μίαν
ήμέραν εκείνη εἰβίσε ποικι-
λίαν και έξεπρόστησε. Την συ-
νέλαξε έκείνος σὰς πράσα
και... «Ενα παιδί πὸς δὲν
πράττεις και κέντρες. Πένε ὁ
λόκληρος χρόνιος είχε νὰ τη
δῇ. Διάστημα κατά τὸ ὁποῖον
ή κρυμμένη σούπα τὸν αἰσθη-
μάτων του ξαναεζότανε. Την
αἰσθάνθηκε μάλλινα να κοχ-
λάσῃ καθὼς τη συνάντησε σὸ
δρόμο.

— Τί κάνει ὁ άντρας σου;
— Καλά.

— Τὸν άγαπάς;
— Σώπα καμμένε...

— Και ὡμως χάρις σ' αὐτὸν
τὸν άνδρα μου κατέστρεψες στην
εύτυχία μας. Τὸν άγαποῦσες
τότε.

— Τότε ναι.
— Σήμερα ὄχι;
— Όχι.

«Έκείνος ένθουσιασώθηκε. "Α-
πώσε τὸ χέρι του και την έ-
παισε ὡς άγκαλί. Δὲν έπῆρε και ὡ-
μία αντίρρηση. "Ισα-ίσα πὸς
προφύλαξε έδέχθηκε έναν περι-
πατο πὸς της έπρότεινε. Η
τρυφερότης ήταν άμοιβαία.

Μέλας έστάσε τὸ στόμα τους.
Κι' οί άναμνηστές έρχόντουσαν
μία-μία εἰς την κοινότητα τους:

— Θυμάσαι Καίτη;
— Θυμάσαι Κώστα;
— Ήσσαν ὡμως παληοθήλυ-
οί!

— Μπα!
— Τί μπα... Θυμάσαι πὸς σὰς
ιστάσασα στη γκαρσονιέρα του;

— Και φερόθηκες σάν βλά-
κας.

— Βλάκας;
— 'Αλλά, 'Ετραβήδες πιστά-
λι να τὸν σκότωσες τὸν καί-
μένο!

— Μου άνέθεξες τὸ αίμα σὸς
κεφάλι...

— Αὐτὸ σοῦ λέω. Σοῦ λείπει
ή ψυχραιμία. Εὐτυχώς πὸς δὲν
τὸν έπῆρε ή σφαίρα.

— Ναι, Εἶχε τύχη.
— Εἶχες και σὺ τύχη ὡμως.

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Καί κάποτε, έπαψε ν' άπαντᾷ
σὸν Ναπολέοντα.

Τρελλός από έρωτα άλλα κῆ-
νυμένους στην άνδρική ανεί-
πρησία του, ὁ Ναπολέων φά-
νει μία μέρα σὸ Μιλάνο άπρη-
στικός και σπεύδει σὰς άνάκτο-
ρα ὡπου εἶχε έγκαταστήσει τη
γυναικία του. Δέ βρισκεί ὡμως
κανέναν!

— «Η 'Ιωσηφίνα είχε φύγει γιά
την 'Ιέννα γιά νὰ συνεχίσι την
ακόλαστη ζωή της.

Διὰ μίαν, ὁ Ναπολέων εἶδε
πρὸς τὸν νὰ σωρίζεται ν'
έρεψιτα ή εύτυχία του...

Ο άγωνιστής του, λυπούμε-
νος τὸν άφρηγὸ του, άπεφάσι-
σαν νὰ τὸν άποκαλέσῃ ὡλη
την άλήθεια.

Ο φοβερός κατακτητής, ὁ
αἰώνιος, τὸ γαλλικό
στράτος, ὁ αἰτήτορος και άπτό-
τος, έξόστιασε τότε σ' ένα κλά-
μα γοερὸ και έξευτελιστικό...
Ο Ναπολέων έκάλει!... Αὐτός,
ὁ φοβερός άνδρας, τὸν ὁποῖο
την έξόντωσε είχε ὀρκιστῇ ὁ-
λόκληρη ή Εὐρώπη πὸς τὸν έ-
τρεμε, τὸν ὁποῖο τὸ έστρο είχε
πείσει ὡλην Εὐρώπη νὰ το
πὸς ὁποῖο τα λόγια ήσαν
νόμοι άγραφοι και φοβεροί...

Καίτη μου!
Κώστα μου!

— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς

— Αὐτὸ εἶνε αἰθήθεια.
— Δὲν είσαι έξυπνος.
— Γιατί;
— Γιατί υπάρχουν άλλοι τρό-
ποι άπολούστεροι γιά νὰ έξε-
πλῆξῃ κανείς. Και νὰ έκδικη-
θῇ άκόμη.

— Αἰθήθεια. Εἶχε άπόλυτο δι-
κη ὁ γυναικίς. Τώρα πὸς πέ-
ρασε ὁ καιρός κι' ή σκέμῃ ή-
ταν ψυχραιμία, τὸ έβλεπε. Οί
ὀθελισμοί σὲ τίποτε δὲν περνα-
ζουν. Μπελάδες μονάχα δημι-
ουργοῦν και τίποτε άλλο. Κι'
άπό τη μία πλευρά εἶνε οί χει-
ρότεροι άναχρονισμοί πὸς δὲν
συγχωροῦνται σ' άνθρώπους
τὸν εἰκοστὸ αἰῶνος. Ή πολι-
τισμένη έκδικίσις εἶνε αἰσθη-
τή. Δὲν την ίσοκρετίζεις τότε.

— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς

— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς

— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς

— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς

— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς

— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς

— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς

— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρνε εἰς τὰς άγκαλάς
— Επῆρ

ΕΝΩ Η ΠΟΛΙΣ ΠΥΡΠΟΛΕΙΤΑΙ...

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΕΣ ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΔΡΟΣΙΑΣ

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΥΠΑΙΘΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΗΘΕΟΠΙΟΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΡΟΣΕΛ ΧΟΥΝΤΣΟΝ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΚΟΣΜΙΚΗΝ ΠΛΑΖ ΤΗΣ ΦΩΡΔΙΔΟΣ

Πρός την έξοχην λοιπόν. "Εξοδος προς το ύπαιθρον. Ζούμε κάθε καλοκαίρι την ιστορία της εξόδου των Έβραίων από την Αίγυπτο. Στην πόλιν έχουν πέσει οι πληγές του Φαραώ συγχρονισμένες: Ζέστη, θύβους, παρορμήματα, εφημερίδων, επιθεωρήσεις, σκοπούρες, ιδρώς της βιοπάλης. Γλυτώσαμε, θεέ των Έβραίων, των Χριστιανών και όλων των ανθρώπων απ' αυτά τα δεινά! Αυτή είναι η κοινή εύχρη και ο πόθος όλων. Και στην πρώτη ευκαιρία — τις Κυριακές, τα μεσημέρια, ή οποιαδήποτε άλλη άρνια — πραγματοποιείται η ομαδική έξοδος από την πόλιν.

"Εξοδος πυροπαθών ή μάλλον προσφύγων του Μπιμπλάου που εύρεθσαν μεταξύ δύο πυρών, του ήλιου από πάνω και της ασφάλτου από κάτω, πνιγμένοι από τ' ασηφειογόνα των ποδών, που απλώνουν την βράση των εις κάθε άνθρωπου κέντρον, φεύγουν προτροπώδη προς το σωτήριο ύπαιθρον. Το πεύκο αναλαμβάνει να μας μεταβάλει σε μαχαράγιδες. Κόττω από τις φτερούγες του εύρισκται η επίγειος «Νιρβάνα».

"Ε, ρε ψυχή μου μακάριο ξάπλωμα! Το πεύκο, ύπαταχτικός σκλάβος, μας κάνει αέρα, όπως οι δούλοι των μαχαράγιδων με φτερά παγωνιού... "Αλλά, εκείνη ιδίως που σπατάλα τα μεγαλεία της για χαλάρωσιν, ή θάλασσα. Λες και διέρχεται διαρκείς εορτές της Στέφως. Καθημερινώς είνε ντυμένη τη μεγάλη, θαλασσοκική περιβολή της: Τον κυανούν μανδύαν με την άτμιτη δαντέλλα των άφρον, που σέρνεται πολυφλοισβή εις την ακτήν. Θά μπορούσε κανείς να προσθέσει ότι έχει βαρύνει στέμμα της τον ήλιο. "Αλλά αυτό είναι μια τόσο αφόρητη ποιητική κομπάρσα! Και πόσο πιο άρτια θα ήταν το ύπαιθρον, πόσο πιο δροσερό οι καλλονές της φύσεως αν δεν έκασκοποιούντο από την ποίησιν και τις ποιητικές περιγραφές!

— Είπατε μια μεγάλη αλήθεια, άκούω τον άναγνώστη να μου λέη. Γιατί τότε δεν σταματάτε και σεις την φιλολογίαν του ύπαιθρου, με την όποιαν άρχισατε να μας τυραννείτε εις αυτήν την σελίδα;

"Α, φίλτατε: Δεν έσκέφθηκα ότι η φιλολογία του έβδομοαίσιου ή ημερησίου είναι έπαισι του προκειμένου άναγκαίον κακόν. Διότι το περιοδικόν ή ή εφημερίδα είναι άπαραίτητα εις την έξοχην. Πώς μπορεί να γίνη χωρίς αυτά έκδρομή; Πού θα τυλιχθούν οι κεφτέδες και οι ντομάτες; Ή άμμουδιά και οι πευκόνες είνε γεμειοί περιπλοκουμένα έντυπων. Βλέπετε επάνω στις δηλώσεις του "Εντεν σχεδιασμένο με μια μεγάλη λαβία τον χάρτην της Άγγλιας. Το χρονογράφημα του Μωραϊνέην περιτυλίγει κάμποσα θεροκοκκα. Κι' έτσι τα φρούτα κρυώνουν με τα κυλαουρία του χρονογραφήματος. Πιο πέρα μια σελίδα του Μελά περιέχει ένα κόκκαλο

ΕΛΑ ΣΤΗ ΣΑΛΑ

"Ελα στη σάλα οι γάστρες που (εωδιόδουν, έξω τα λουλούδια τώρα χλω- (μιάζουν) Ελα και κάθισε 'δω στο ντιβάνι χειμώνας πλάγι μου να μη σέ (φτάνη) Ελα και θά σού πω το παρα- (μύθι) γιά την βασίλοπούλα που άνα- (στήθη)!

...Ήτανε μια φορά ένα βασίλο- (πουλο)... —"Αχ! δεν το λέω!... "Αχ! δ- (νευρο θολά) με ροδωμάγεμα με βαυκαλάει (πάλι) μα στη βασίλοπούλα δέ με (πάλι) Γ. ΚΑΜΠΥΣΗΣ

γλυμμένο από κάποιον έκδρομέα. Κύριος οίδε ποιάς παρέας την φέτα ή τις σαρδέλλες θα περιτυλίξη και ή παρούσα σελίδα. Μεγάλης της τιμής...

Πάντως θά έπεισθη ο άναγνώστης επί της αναγκαϊότητος της έβδομοαίσιος ή ημερησίας φιλολογίας. "Επειτα του υποσχομαι, ότι δεν θά ξανακάνω ποιήσιν. Θά φανέρω μονάχα μερικές έντυπώσεις: Σπαρταριστές, σαν την ήλιοκαμένη σάρκα, που χαιρείται την δροσιά του κύματος. Ρεαλιστικές, σαν αυτήν την αλήθειαν, που γυρίζει στην ακτή, όχι άδεια έντελώς γυμνή, όπως την ήθε- λαν οι τόσοι ντόμπροι άρχαιοι "Ελληνες, αλλά με μαγιώ. Ή διαφορά είνε άνυπολόγιστη. Το μαγιώ δεν κρύβει τίποτε. Λέγει όλην την αλήθειαν. Δηγείται με μεγαλάνω την αισθηματικήν ιστορία της ήλιοκαμένης κυράς που πολύ μοιάζει με την ιστορία της άρχαίας Τροίας: "Εδώ ήτανε κάποτε το φρούριο του "Ιλίου, εδώ ήταν οι δίδυμοι έ- πάλξις του στήθους, που τώρα έχουν καταρρεύσει οικτρώς προς την κοιλία. "Ερείπια όλα.

Σαρκίνους όγκους, που τούς συμμορφώνει ο κορσές, τ'ε μαγιώ τούς δείχνει με σατυρική διάθεσι. Τον μόνον της Κίρκης, που μεταμόρφωσε τούς συντρό- φους του "Οδυσσέως σε χοίρους, φαίνεται ότι τον ένεπνεύσθησαν οι άρχαιοι από... τα μπανι μίζε. "Εκεί έλπει κανείς επαναλαμ- θανόμενον το κατόρθωμα της μαγίσσης. Πολλοί χοίροι κυκλοφορούν στην πλάξ. Πόσο δυ- νοσταβή ή αισθητική στά μπανι! Και πόσον φιλόανθρωπο άποδεικνύεται ότι είνε το ένδυ- μα!

"Αλλά θά έχετε παρατηρήσει ότι ή άόρημα διατηρεί άνέ- ραιον τον έγωισμόν της. Δεν ντρέπεται καθόλου. Κανένος οεν του καίγεται καρφί ότι έχει ά- σχημο σώμα. "Ο καθένας έχει συνήθεισι την άσχημια του. Και μια έπιβάλλει να την συνήθι-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΩ ΚΟΣΜΟ

"Επισημόνες έργαζόμενοι εις ένα "Αμερικανικόν έθολογικόν έργαστήριον άσχολούνται τελευ- αία με την μελέτην διαφόρων παραγόντων που έντεινουν την όρεξι. Για να έπιτρέψουν στα πειράματά των να δώσουν άπο- τελέσματα έπιστημονική ή κριτικής οι έρευνηται αυτοί να τεκνέυσαν ένα μηχανήμα που μετρή το κύμα του σάλιου που τρέχει έπειτα από κάθε έρεθι- σμόν.

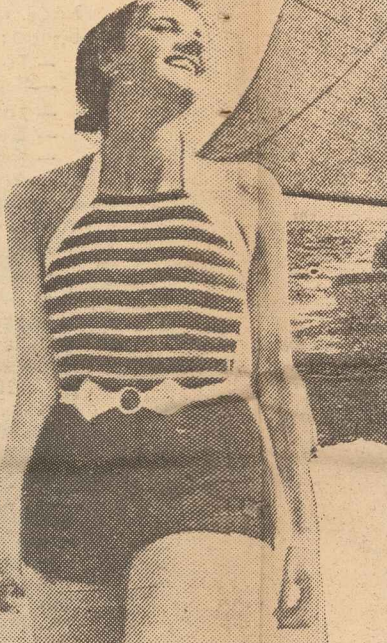
Είνε γνωστόν ότι όταν έλέ- πωμεν ένα άγαπημένο μας φα- γητόν αισθανόμαστε «να τρέ- χουν τα σάλια μας». Αυτή ή λαϊκή έκφρασις αποδίδει μίαν έπιστημονικήν αλήθειαν, το θ- τι δηλαδή ή έκκρισις των σιέλο γόνων όδένων που έντεινεται γενικά από γευστικές έντυπώ- σεις μπορεί να ένταθι και από όπτικές, που στο μυαλό του άν- θρώπου συνδέονται στενά με τις πρώτες.

Μια ομάδα φοιτητών υπεβλή- θη σε σειρά πειραμάτων. Το πρώτο συνίστατο στην ύπνιμη- σιν ής ιδέας της τροφής διά της απαγγελίας της λέξεως «πάστα». Το μηχανήμα που με- τρή την όρεξι έτέθη άμέσως σε κίνησιν και έγραψεν έλαφράν αύξησιν του κύματος του σά- λιου. Κατόπιν μια εικόνα που παρίστανε μια πάστα άσπρη και μαύρη, έπεδείχθη εις τούς έξεταζόμενους. Το μηχανήμα έγραψε νέναν αύξησιν της έκκρι- σως του σιέλου. Μία έγγραφή εικόνας του ίδιου γλυκύματος άπεδείχθη έξαιρετικά έντονότε- ρο διεγερτικό γιά τούς σιέλο- γόνους αδένες. Τέλος ή θεα του

σομε και μετε. Κι' έτσι έλέ- πουμε κοιλάρδες να περιφέ- ρουν κρατούτες και με τα δυ- τους χέρια την πελώρια κοι- λιά τους με σχεδόν υπερηφά-

νειαν, σαν να περιφέρουν το ώ- ριότερον κατασκεύασμα της δημιουργίας.

Σαν έλθει κανείς αυτές τις κοιλιές έξηγει εύκόλως τα φα-

νόμενα της σιτοδείας και της έλλείψεως τροφίμων, που πα- ρατηρούνται κατά καιρούς...

"Αλλοι περιφέρουν με ίσην ύ- περηφάνειαν τα στραβοκάικα τριγωντά πόδια των. Μάλιστα αυτούς θά τούς έρριπε πάντοτε μεταξύ γκροπύ ώραιων κορι-

θίων του άντικειμένου έκαμε τη θέληση του σιελόμετρου να σημείωση άπότομα και μεγά- λα πηδήμα. Το άποτέλεσμα αυ- τό δεν έπιβεβαιώνει άπλούστα- τα ένα πείραμα που καθέναν ά- πό μές μπορεί να κάμη πάνω στον έαυτό του; Άρκει να πε- ράσουμε μερικές φορές έμπρός από μια έπίτονη έξοχόμολε- σταιού γιά να άνακαλύψουμε έξαντικά ότι πενιούμε σαν λύ- κοι.

Ανευρέθη εις τα άρχαία μιάς πολαιάς και άριστοκρατικής ής κωγενείας της Φλωρεντίας ένα σπουδαιότατον έγγραφο που ρίπτει νέον φώς στην ιστορία της άνακαλύψεως της "Αμερι- κανικής ήπειρου. Είνε μία έπι- στολή που άπευθύνεται από τον "Αμερικανόεπιστήμη στο Λαυρέν- τιο των Μεδίκων, στην ύπρε- σία του όποιου είνε έργασθής άρκετόν καιρό. Γίνεται λόγος έκει περί τρίτου ταξιδίου του Βεσπούκη στο Νέο Κόσμο. Ή έ- πιστολή θεβαιώνει ότι ο Βε- σπούκη ήτο ο πρώτος που άπε- βίδωσθη στην "Αμερικανική ή-

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ

Γιά τη ζωή σου μούλεγε γιά το χαμό της νιότης, γιά την άγάπη μας που κλαίει τον ίδιο θάνατό της, κι' ένώ μιά όγρη από τα μάτια πενοόσε άναλαμπή, ήλιος φαίδρος έπ' τ' άνοιχτο παράθυρο είχε μπή. Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

των. "Ω θράσος της άσχημιάς! "Αλλά γιατί έκπλησόμε- θαι; Μήπως ο άστυριος που έ- χαιροντο τις ώραιότερες νύμ- φες και άμαδρυάδες δεν ήσαν τα άσχημότερα πλάσματα;

Λένε ότι το μαγιώ ίσοπεδώ- νει και καταργεί τις διακρί- σεις. Άσυστατον αυτό. "Ισία - ίσια στην ακτή δείχνουμε τί- λια στην ακτή. Μονάχα αν ήδη με ποιά τρόπο έσπαλ- νεται στην άμμο μια νέα θα καταλάβεις τι καπνό φουμάρει. Οι έχοντες... προσόντα ταίμιο φαινονται από τίς... θουτιές που κάνουν διαρκώς. Από μια ώρα μακρύς φωνάζει ήκαμπούρα ο- τι ο κάτοχός της είνε γραφιάς. Του τραπέζιτου την καλωζία την διαλαλεί το πάχος του.

Ποιά ή θέσις του έρωτος στα μπανιά; Μορτυρική, χωρίς άμ- φιβολία. "Ο έρωας είνε ο δυστυ- χής της άκτής. Προσπαθεί ο φουκαρής να προσή με το φλέρτ, δηλαδή με άέρα κοπα- νιστόν. Ένώ έχει μπροστά του στρωμένο το πιο πλούσιο τρα- πέζι: "Ορεκτικώτατες καμπυλό- τητες όλων των μορφών και σχημάτων, ροδοψημένες από τον ήλιο και νοστιμότετες, καθ' ό... άλατισμένες από το άλάτι της θάλασσας. "Ο καθένας δ- μιας πρέπει να δείξη ότι δεν ένδιαφέρεται καθόλου γι' αυτό το τραπέζι. "Οτι είνε... άνώ- τερος πάσης θηλυκής προκλη- τικότητας. Αυτό έπιβάλλει ή κοι- νωνική ετήρησις της άκτής. Να κρύψουμε κάθε έρωτική μας λαίμαργία. Να αποδείξω- μεν έμπράκτως ότι έχομεν «έξη μερωμένα ήθη». "Ητοι να γί- νωμεν Τάνταλοι. Δεν θά ήταν καλλίτερα να έλειπε αυτή ή μορτυρική άπόπειρα «έξημερώ- σως των ήθών». Σαν έλπει κανείς τούς έργυλίνδες της ά- κτης να προσπαθούν να κρύψουν μέσα στην ήθην άβωδήτητα του έλέμματος των τάμαχιας και τα ηπρούνια με τα οποία θά ή- θελαν να δοκιμάσουν τα όρε- κτικά που έλέπουν, τούς λυπά- τε από δάδους καρδιάς.

"Ο έρωας εις την πλάξ λιμο- κτονεί. Και έχει γούστο να πε- θώνη από ασιτία... Πάντως αν οι έπιθυμίες έχουν δεμευθή, ή περιέργεια όμως είνε έλευθερή να περιεργασθί- σοθ θέλει τα ήμυγμια σώμα- τα. Κανείς δεν είνε άμέλως εις το μάθημα της ανθρωπολογίας επί των λουομένων. Γι' αυτό οι πλείστοι διαπτροφόροι δεν άπο-

πείρο πριν από το Χριστόφορο Κολόμβο. Μέχρι τότεδς ήσαν γνωστά μόνον τρία γράμματα του Βε- σπούκη που και τα τρία άπευ- θύνονταν στο Λαυρέντιο Μεδί- κο. Το νέον έγγραφο άνεκαλύ- φθη από τον μορκήσιον Ριντάλ- φι, ο όποιος καταγίνεται με την μελέτην των Φλωρεντινών άρχείων.

Δέν θά ήτο δυνατόν να ραν- τασθί κανείς ότι το αίμα που του έχομεν τόσην έκτίμησιν είνε μια θαυμασία πρώτη ύλη γιά την κατασκευή κομπάνι. Και όμως έξω από το Μόνα- χον υπάρχει ένα έργαστάσιον που έργάζεται μόνον με αίμα ως πρώτη ύλην.

Πρώτον άφαιρούνται οι ίνες από το αίμα και κατόπιν η- ραίνεται και έτσι μεταβάλλεται σε ένα είδος αλεύρου που πιε- ζόμενον και γινόμενον συμπα- γές μπορεί να φορμαρισθί σε όλα τα δυνατά σχήματα. Κομ- μιάς, γτένες, λαδές ήμπρέλ- λων, άγκράφες, ακόμη και ά- κοουστικά τηλεφώνων κατα- σκευάζονται από αίμα.

Οι περισσότεροι άνθρωποι που τα χρησιμοποιοούν δεν έ- ρουν ότι τα κομπάνια τους ή οι άγκράφες των γυναικείων φο- ρεμάτων κατασκευάζονται ά- πό τόνον άπίθανον υλικόν.

Προσθέτουμε ακόμη ότι το Ι- διο έργαστάσιον του Μονάχου κατασκευάζει με φρέσκο αίμα ένα είδος «σοκολάτας» πολύ θρεπτικής που ζητείται ιδιαίτε- ρως στην "Ιαπωνία.

Χωρίζονται τα γυαλιά τους. —Δέν τ' αφήνεις στην κα- μπίνα τα γυαλιά σου; Έλεγα σ' ένα φίλο μου. Τι τα θέλεις; Δεν μπορείς μήπως να ήδης την... θάλασσα;

—Τη θάλασσα τη έλέπω, μου άπάντησε. Άλλά θέλω τα γυα- λιά μου γιά να έλέπω και με- ρικές λεπτομερείας.

Και έποχώρησε γιά τα έξε- τάσας... λεπτομερείας των έκτιθεμένων στην άμμο σώμα- των. Μαθαίνουμε έτσι σωματι- κή μυστικά γυναικείων, που μία είνε έντελως άγνωστες. Άν κανείς φορά άρραβωνισσθή με κομμιά νέα, δεν είνε άπίθα- νο ν' άκούσσε κάποιον γνω- στό σας να σας λέγη:

—Α, τη Καίτη παίρνεις; Κα- λό κορίτσι ή Καίτη. Έχει μά- λιστα και μια έλξη στη μέση της πλάτης.

Γοργίστε και τον άγριοκυττα- ζετε. ένώ χίλιες ύποψίες σας παίρνουν από το μυαλό. "Ο φί- λος σας έμως σπεύδει να σας καθησυχάση:

—Την έγω ήδη στα μπανία... Χωρίς να είσαι δερματέμπο- ρος να είσαι δερματίτης. Έκεί ύπάρχει το δέρμα της κότας και ή μάλιστα της έρασμένης. Το λιπόδες έδραμα της φύσεως, το τριγωντό του σαρκατογάκου, το φολιδωτό του κροκοδείλου, το παχύ του ήπποπόταμου. Ποι-

χωρίζονται τα γυαλιά τους. —Δέν τ' αφήνεις στην κα- μπίνα τα γυαλιά σου; Έλεγα σ' ένα φίλο μου. Τι τα θέλεις; Δεν μπορείς μήπως να ήδης την... θάλασσα;

—Τη θάλασσα τη έλέπω, μου άπάντησε. Άλλά θέλω τα γυα- λιά μου γιά να έλέπω και με- ρικές λεπτομερείας.

Και έποχώρησε γιά τα έξε- τάσας... λεπτομερείας των έκτιθεμένων στην άμμο σώμα- των. Μαθαίνουμε έτσι σωματι- κή μυστικά γυναικείων, που μία είνε έντελως άγνωστες. Άν κανείς φορά άρραβωνισσθή με κομμιά νέα, δεν είνε άπίθα- νο ν' άκούσσε κάποιον γνω- στό σας να σας λέγη:

—Α, τη Καίτη παίρνεις; Κα- λό κορίτσι ή Καίτη. Έχει μά- λιστα και μια έλξη στη μέση της πλάτης.

Γοργίστε και τον άγριοκυττα- ζετε. ένώ χίλιες ύποψίες σας παίρνουν από το μυαλό. "Ο φί- λος σας έμως σπεύδει να σας καθησυχάση:

—Την έγω ήδη στα μπανία... Χωρίς να είσαι δερματέμπο- ρος να είσαι δερματίτης. Έκεί ύπάρχει το δέρμα της κότας και ή μάλιστα της έρασμένης. Το λιπόδες έδραμα της φύσεως, το τριγωντό του σαρκατογάκου, το φολιδωτό του κροκοδείλου, το παχύ του ήπποπόταμου. Ποι-

Πάντως αν οι έπιθυμίες έχουν δεμευθή, ή περιέργεια όμως είνε έλευθερή να περιεργασθί- σοθ θέλει τα ήμυγμια σώμα- τα. Κανείς δεν είνε άμέλως εις το μάθημα της ανθρωπολογίας επί των λουομένων. Γι' αυτό οι πλείστοι διαπτροφόροι δεν άπο-

πείρο πριν από το Χριστόφορο Κολόμβο. Μέχρι τότεδς ήσαν γνωστά μόνον τρία γράμματα του Βε- σπούκη που και τα τρία άπευ- θύνονταν στο Λαυρέντιο Μεδί- κο. Το νέον έγγραφο άνεκαλύ- φθη από τον μορκήσιον Ριντάλ- φι, ο όποιος καταγίνεται με την μελέτην των Φλωρεντινών άρχείων.

ΔΥΟ

Μείναμε δύο! Ποιάς παρακάτου (έξρει) γιά μές τί λέει της Μοίρας το (είδωλο) Ποιάς πρώτος θέ να πάη στ' ά- (νήλια μέρι) Ποιάς μόνος του θά μείνη από (τους δύο).

"Αν οι μαύροι να ζούμε άτεκνοι (γέροι) έπρόσταζε αωστήρη θέλημα (θείο), το χέρι ένός τ' άλλου ως έα- (στάθη το χέρι, ως να τ' άκούση άναίσθητο και (κρύο).

Μιά τέτοια χάρη — άς μη ζη- (λέωμαι) άλλη— στη λάερα που βαθειά μας έ- (χει καμει, είνε άδελφή, παρηγορία μεγά- (λη).

"Α! την ήμέρα όπου και τούτη (πάλη), άν ένα μόνο δάκρυ ο κόσμος (εγάλη) το ζωντανών, όχι τον άλλο, άς (κλάψη).

Γ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

κιλία δερμάτων. Δεν λείπει και τός... πουκάμισο των φιδιών. Τα άλλάουν εκείνοι που δεν προ- σέξαν και έκάγκαν άπότομα ά- πό τον ήλιο. Τώρα στην άρχή, μάλιστα, περιφέρεται εις την άκτήν μεγάλη κουρελαρία έέρ-ματος.

Χωρίς τέλος να είσαι καλλι- τέχνης θαυμάζεις το ώραιόν και το όρισκεις εις τόσα ζων- τανά άγάλματα. Ή ζωή δεν έ- παυσε να θγάξη μοντέλα "Αρ- πέμβων και "Αφροδιτών και "Εφθών των "Αντικυθίρων. Ή νέα πρό παντός γενεά που είχε την ευτυχία να ζήση την ύπαι- νην ζών των σπόρ, παρουσιάζει εις την άκτήν σώματα, που είνε ποιήματα, άπίθανοι παύ- νες εις την άσυνίαν και την άνορη. Καλά θά κάνει κανείς να έλπη στα μπανία μον'χα το ώραιόν και έχει τόσα άρτια ή άκτή. Αυτή ή μικρή, που όρ- θώνει τη καλλιγράμμο στήθος της άπέναντι στην άπεναντού- νη της θάλασσας, είνε σαν να έδραπέτευσε από έρ,σστήριον γυλόπου. Ή παρέα, τ' έλι αυτή των κοριτσιών, που παίζουν απόλυτα μέσα στη θάλασσα, δεν θά είχε τίποτα να ζηλέψη από την χάριν και την άμορφία έ- νός όμλου ηγρηθών. Τα γέλια του, ίριδίζουν στο φώς, σαν τις σταγόνες της θάλασσας, που ρέουν από τ' άκαλλίγραμμη κορμιά των. "Ο ήλιος, άλλη φω-

τεινή, τρεμουλιαστή μπλόκα, παίζει, κι' αυτός με τα κορί- τσια. Όλα είνε χαρά θεού... Με γέλια, παγνίδια, φλέρτ, κολύπημα, θαρκάδες και φι- λοσοφικές παρατηρήσεις από μέρους μας περνούν οι φλογε- ρές ώρες του μεσημεριού, τόσο ευχάριστα, μακρύα από τη φλεγόμενη πόλιν. Και όταν τη άπογευματινιά αέρακι σκορπίζει κοπάδι άσημένιες πεταλούδες στη θάλασσα, άρχίζει να ά- δειάζη ή άκτή από τις άλλες τροπικές πεταλούδες με τα πο- λύχρωμα μαγιώ. Τις ακολου- θούν και οι άνδρες — γυμνασά- γιά τελευταία φορά με τα γυ- μνά των, τα οποία δύναν εις την καμπίνα. Μακάριοι όσοι μπορούν να παρατείνουν την παραμονήν των στην έξοχή και την νύχτα, όταν τα πεύκα θά άνθίσουν από άστέρια και ή σελήνη θά κατεβή, όπως τον και- ρό της μυθολογίας, να φιλήση έρωτικά στα μάγουλα τα ζευ- γάρια, που περιφέρουν την σκι- αν του συμπλεγμάτος των στην άμμουδιά και άναμνύνουν τον ψιθυρον των όρνων που με τον φλοισβόν του κύματος...

"Αλλά, συνάντη η άναγνώ- στα: "Επείσα πάλι χωρίς να το καταλάβω στην ποίησι. Για να με τιμωρήσθ μη διαβάσεις το κομμάτι μου... πιο κάτω.

Γ. Ι. Α.

ΜΕ ΠΟΙΗΝ ΥΠΕΡΦΑΝΕΙΑΝ Η ΩΡΑΙΑ ΑΥΤΗ ΜΑΜΑ ΕΠΙΔΕΙΚΝΥΕΙ
ΤΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΑΓΟΡΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑΝ

Βουλίες. "Όταν βασίλευε όμως ο ήλιος, φούσκωναν τα στήθη μου και δεν ήξευρα τί να κάνω. Όλα τα δειλά τα είχα διαβάσει. Τα προγράμματα των χωρικών με μελαγχολούσαν. Άρχισα να πίνω, αλλά από φόβο μη κατανήσω αλκοολικός σταμάτησα.

Το πήρα απόφαση λοιπόν να κοιμάμαι πολύ νωρίς και να ξυπνάω πριν από την αυγή. Σέ απόφαση τριών χλιωμένων από το κτήμα μου υπήρξε ένα πλούσιο κτήμα και ο πάρος της κομψότητας Β..."

"Εκατοκίετο όμως μονάχα από τον διευθυντή του κτήματος. Η κόμισσα είχε επισκεπή το κτήμα της μονάχα μία φορά, τη χρονιά που έφτασε εκεί και έμεινε μονάχα ένα μήνα. Έν τούτοις τη δεύτερη άνοιξη της εγκαταστάσεώς μου στην επαρχία, διεδόθη ότι η κόμισσα θαρχόταν από παρά το καλοκαίρι στην έξοχ. Και πράγματι έφθασε κατά τας αρχάς Ιουνίου.

"Η αφίξεις ενός πλουσιού γειτονός είναι ένα σπουδαίο γεγονός για κείνους που κατοικούν στην επαρχία. Όλος ο κόσμος πήλινε τουλάχιστον δύο μήνες νωρίτερα, και συνηθίζουν την κομψότητα τους τρία χρόνια κατόπι.

"Όσο για μένα, όμολογώ, ότι η αφίξεις μιας νέας και άφρατης γειτονιάς μου έκανε έκπληξη. Κι' έτσι όταν έφθασε μαζί με τον σύζυγό της έσπευσε να υποδέξω τα σέβη μου και να αμνηστώ το σκαλός ώρισάν, στους νέους μου, ζεινότες.

"Ένας θαλαμώπολος με έμπασε στο γραφείο του κτήματος και έφθνε για να με αναγγείλ. Το σάλονι μου έρισκόμουνε ήταν εξαιρετικά επιπλωμένο και με πολύ υόστος. Η πόρτα άνοιξε έπειτα από λίγο και παρουσιάσθη ένας άντρας καμμία τριανταριά χρονών. "Ήταν πολύ άριστος. Ο κόμης με πρόσπεσε με πολύ φιλικόν ύφος. Άρχισα να του αναφέρω τις ιδιότητες μου, αλλά με δέκομαι. Καθήσαμε. "Η συνομιλία του ήταν τόσο ινδιφιστική που πήρα άμεσως άφορμα. Δεν πρόφασα όμως να συνέλθω όταν έμεινε και η κόμισσα. Ήταν ωραία. Πάρα πολύ ωραία! Ο κόμης με συστήσπε, αλλά έγω τα είχα χάσει. Για να συνέλθω άρχισα να κατάζω τη βιβλιοθήκη, τα κάναρα, πρό πάντων κάποιον κάποιον μου έκρινε πολύ το ένδιφιστόν μου. "Ήταν ένα άπλο τυμπό. Άλλά δεν ήταν το τοπίο, που μου έκανε έντύπωση όσο δυο τρύπες που έδειχναν ότι δυο σφαίρες είχαν περάσει ή μία πάνω από την άλλη.

"Άπορη πιστολία, είπα. — Κι' έβλεπα, είπα ο κόμης, είπα έβλεπα σκοπευτής. — Καί κείνο, είπα εδωχριστήματα που ή συνομιλία άρχισε επί ενός γενικού για μένα ζητήματος. Σέ τριάντα ήμερα δεν μου φεύγει το χαρτί της τράπουλας. Βέβαια με τα πιστόλια τα δικά μου.

"Άλήθεια, είπα η κόμισσα, και σ' αγαπήτη μου, είπα στον άντρα της, το βρισκεις το τραπουλόχαρτο σε τριάντα μέτρα; — Εξ δοκιμάσεως καμμία μέρα είπα ο κόμης. Έχω τέσσερα χρόνια να πιάσω πιστόλι στο χέρι μου. — Έν τούτατη περιπέτσει,

ΕΠΙΔΕ ΣΙΟΤΗΣ

Ο "Ηνδίωνος περὶ το βελόν της γυναίκας του

είπα, είνε ζήτημα αν όρθιε το τραπουλόχαρτο πὲ απόστασι είκοσι μέτρων. Το πιστόλι θέλει διαρκή εξάσκηση. Στο σύνταγμα μας περνούσα μία υπέρροχος σκοπευτής. Κάποτε συνέθε να μην πιάσω ένα μήνα πιστόλι στο χέρι μου. Και τί νομίζετε, κύριε κόμη. Μόλις ξαναπιάσα πιστόλι σὲ απόστασι είκοσι μέτρων, δὲ μπόρεσα να χτυπήσω μία μπουκάλια. Κάποιου σκοπευτή που είχα γνωρίσει — και ήταν ο καλύτερος από δούους έχω δῆ — έξασκείτα κάθε μέρα στο σημάδι. Το είχε στο ήμερησιον προγύριμά του, όπως τον προύνο του καρέ.

— Και τί κατάφερνε; — Θά γελάσετε! Έβλεπε μία μύρια στον τοίχο, φώναζε τον υπηρέτη του, που έφερνε το πιστόλι και την έχωνε στον τοίχο. Καταληκτικό! Και πὼς όνομαζέτο αυτός ο σκοπευτής; — Σιλβίο!

— Σιλβίο! έφώναξε ο κόμης και σηκώθηκε απότομα από την καρέκλα του. Έγνωρίζετε το Σιλβίο; — Και δέβαια. Είμαστε φίλοι. Τὸν είχαμε δεχθὲ στο σύνταγμα ως πολλὸ συνάδελφο. Άλλά έχω να μάθω νέα του, εδὼ και πέντε χρόνια. Τὸν γνωρίζετε κ' εσείς, κύριε κόμη;

— Τὸν έγνωρίσα. Τὸν έγνωρίσα πολύ καλά μαλλιστα. Δεν σὰς διηγῆθαι ποτέ καμμία περιήγησιν. — Μάπως πρόκειται για ένα χαρτοκί; που έδεδῆ από ένα θεατρικό κάποιου θράβου σ' ένα χορό; — Μήπως σὰς εἶπε τὸ όνομα αὐτοῦ τοῦ θεατρέλλου; — "Οχι, δὲν μου τὸ εἶπε. — Κατάλαβε; και συνηχίασε: — Συγγνώμην, κύριε κόμη, αλλά μήπως είδατε σεις; — Νη! έγω είμαι, εἶπε με συγκίνηση. Έκει σ' κείνο τὸ κάναρο έρίσκατε ή απόδειξις της σέως.

"Α! αγαπήτη μου, ή συνηχίσε, εἶπε ή κόμισσα. Εἶνε πολύ τρομερό! — "Οχι, εἶπε, θὰ τὰ διηγῆθαι όλα. Γνωρίζω πὼς έπρόσβαλα το φίλο του, ἀς μάθῃ τώρα και πὼς έβελήθη ο Σιλβίο. — Καθήσαμε. — Προ πέντε ετών παντρεύτηκα και ήρθαμε εδὼ να περάσω με τὸ μήνα του μελιτος. — Ε α' εδῶς ἐνῶ έπιστρέφαμε με τὴ γυναίκα μου από τὸν περίπατό μας, είδαμε σὴν αὐλή μας ένα αμάξι. Μου εἶπαν δὲ ένας κύριος με περίμενε στο γραφείο. Εἶδα ένα άνθρωπο κατακοκκινωμένο και με γένεισε. Πάρισσα να τὸν αναγνωρίσω.

— Δὲν με γνωρίζετε, κόμη; — Εἶπε με φωνή που έτρεπε. — Καί κείνο, εἶπα εδωχριστήματα που ή συνομιλία άρχισε επί ενός γενικού για μένα ζητήματος. Σέ τριάντα ήμερα δεν μου φεύγει το χαρτί της τράπουλας. Βέβαια με τα πιστόλια τα δικά μου.

"Άλήθεια, εἶπε η κόμισσα, και σ' αγαπήτη μου, εἶπε στον άντρα της, το βρισκεις το τραπουλόχαρτο σε τριάντα μέτρα; — Εξ δοκιμάσεως καμμία μέρα είπα ο κόμης. Έχω τέσσερα χρόνια να πιάσω πιστόλι στο χέρι μου. — Έν τούτατη περιπέτσει,

είπα, είνε ζήτημα αν όρθιε το τραπουλόχαρτο πὲ απόστασι είκοσι μέτρων. Το πιστόλι θέλει διαρκή εξάσκηση. Στο σύνταγμα μας περνούσα μία υπέρροχος σκοπευτής. Κάποτε συνέθε να μην πιάσω ένα μήνα πιστόλι στο χέρι μου. Και τί νομίζετε, κύριε κόμη. Μόλις ξαναπιάσα πιστόλι σὲ απόστασι είκοσι μέτρων, δὲ μπόρεσα να χτυπήσω μία μπουκάλια. Κάποιου σκοπευτή που είχα γνωρίσει — και ήταν ο καλύτερος από δούους έχω δῆ — έξασκείτα κάθε μέρα στο σημάδι. Το είχε στο ήμερησιον προγύριμά του, όπως τον προύνο του καρέ.

— Και τί κατάφερνε; — Θά γελάσετε! Έβλεπε μία μύρια στον τοίχο, φώναζε τον υπηρέτη του, που έφερνε το πιστόλι και την έχωνε στον τοίχο. Καταληκτικό! Και πὼς όνομαζέτο αυτός ο σκοπευτής; — Σιλβίο!

— Σιλβίο! έφώναξε ο κόμης και σηκώθηκε απότομα από την καρέκλα του. Έγνωρίζετε το Σιλβίο; — Και δέβαια. Είμαστε φίλοι. Τὸν είχαμε δεχθὲ στο σύνταγμα ως πολλὸ συνάδελφο. Άλλά έχω να μάθω νέα του, εδὼ και πέντε χρόνια. Τὸν γνωρίζετε κ' εσείς, κύριε κόμη;

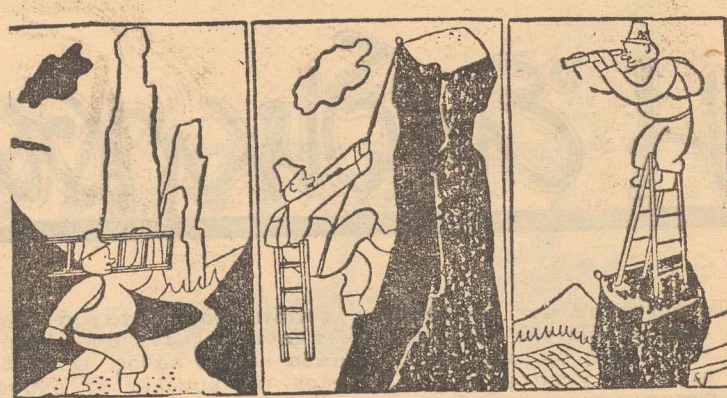
— Τὸν έγνωρίσα. Τὸν έγνωρίσα πολύ καλά μαλλιστα. Δεν σὰς διηγῆθαι ποτέ καμμία περιήγησιν. — Μάπως πρόκειται για ένα χαρτοκί; που έδεδῆ από ένα θεατρικό κάποιου θράβου σ' ένα χορό; — Μήπως σὰς εἶπε τὸ όνομα αὐτοῦ τοῦ θεατρέλλου; — "Οχι, δὲν μου τὸ εἶπε. — Κατάλαβε; και συνηχίασε: — Συγγνώμην, κύριε κόμη, αλλά μήπως είδατε σεις; — Νη! έγω είμαι, εἶπε με συγκίνηση. Έκει σ' κείνο τὸ κάναρο έρίσκατε ή απόδειξις της σέως.

"Α! αγαπήτη μου, ή συνηχίσε, εἶπε ή κόμισσα. Εἶνε πολύ τρομερό! — "Οχι, εἶπε, θὰ τὰ διηγῆθαι όλα. Γνωρίζω πὼς έπρόσβαλα το φίλο του, ἀς μάθῃ τώρα και πὼς έβελήθη ο Σιλβίο. — Καθήσαμε. — Προ πέντε ετών παντρεύτηκα και ήρθαμε εδὼ να περάσω με τὸ μήνα του μελιτος. — Ε α' εδῶς ἐνῶ έπιστρέφαμε με τὴ γυναίκα μου από τὸν περίπατό μας, είδαμε σὴν αὐλή μας ένα αμάξι. Μου εἶπαν δὲ ένας κύριος με περίμενε στο γραφείο. Εἶδα ένα άνθρωπο κατακοκκινωμένο και με γένεισε. Πάρισσα να τὸν αναγνωρίσω.

— Δὲν με γνωρίζετε, κόμη; — Εἶπε με φωνή που έτρεπε. — Καί κείνο, εἶπα εδωχριστήματα που ή συνομιλία άρχισε επί ενός γενικού για μένα ζητήματος. Σέ τριάντα ήμερα δεν μου φεύγει το χαρτί της τράπουλας. Βέβαια με τα πιστόλια τα δικά μου.

"Άλήθεια, εἶπε η κόμισσα, και σ' αγαπήτη μου, εἶπε στον άντρα της, το βρισκεις το τραπουλόχαρτο σε τριάντα μέτρα; — Εξ δοκιμάσεως καμμία μέρα είπα ο κόμης. Έχω τέσσερα χρόνια να πιάσω πιστόλι στο χέρι μου. — Έν τούτατη περιπέτσει,

Ο ΑΝΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΟΣ ΟΡΕΙΒΑΤΗΣ

Ο ΟΡΕΙΒΑΤΗΣ : Τί κρίμα που δεν μπορεί να πάει πιο ψηλά ! !

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΔΙΑΣΗΜΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΛΕΞΕΙΣ

Τὸ 1780, ο λόρδος Ντέριμπου διωργάνωσε την πρώτη κούρσα, κούρσα ίππων ηλικίας μέχρι 3 ετών. — Έκτοτε ή κούρσα αὐτή, ή όποια διοργανώνεται μ' ένα μετρίλο λαχείο — στοιχήμα, πήρε τὸ όνομα «ντέρμπου».

Τὸ 1800, ο "Αγγλος αξιωματικός Έρρίκος Στράντλεϊ εὑρήκε μία μέθοδο γιά ν' άρνησιν τὴν ή κέρρη του βλήματος. Η εφευρέσις του έδωσε θαυμάσια αποτελέσματα. Σ' αὐτὸ οφείλει και την ήττα του ο Ναπολέων Βοναπάρτης στο Βατερλώ. Έκτοτε τὸ βλήμα αὐτὸ ονομάσθη «στράντλεϊ».

"Ένας ιερέυς όνόματι Μάγγινη περπατώντας στὰ βουνά μ' ένα σιδερένιο μπατονάκι, άνεκάλυψε την έλξη άλλου μετάλλου, εἰς τὸ όποιον έδόθη έκ τὸ όνόματός του τὸ όνομα «μαγγινητή».

Μέσα στο κτίριο αὐτὸ εἶχε εγκατασταθὲ ή Τράπεζα Μόργκαν. Αὐτὸς έρτίσκατο κάποιον λαθύνειον στην Κρήτη. Γι' αὐτὸ όταν θέλωμε σήμερα να δείξωμε κάτι τὸ υπερβέμενο σὲ δράμους, λέμε δτι εἶνε «δαδάλος».

"Ο Μαδσωλός ήτο βασιλεύς της "Ικαρίας. Εἶχε ως γυναίκα του τὴν ίδια την αδελφή του λοιπείσσια. Αὐτὸν έπέρριψε την έποχή εκείνη. "Όταν λοιπόν απέθανε ο άνδρας της ή "Αρτεμισία έρτίσκαε ένα όπλορχο τάφο, ο όποιος όνομαζόθη «μαδσωλείον». Έκτοτε ο τάφος τὸν διασημόν άνδρὸν δύνασκατον «μαδσωλείον».

Από τὸν Αμερικο Βελοπούκη έλαβε τὸ όνομά της ή "Αμερική. — "Ο Ιωάννης Νικὸτ εἰσήγαγε πρώτος στη Γαλλία τὸν καπνὸν. Έκτοτε ο καπνὸς όνομαζόθη «νικωτίνη».

"Ο Ιωάννης Αλντν, ένας άποικος "Ιρλανδός, κατά τὸ 1500 χρησιμοποίησε για πρώτη φορά την έκτέλει επί τόπου τὸν δολοφόνου. Τούτο όνομαζόθη «λυνοτάριαμα».

"Ο Όλλανδὸς Μπουκὸτ ίδιόκτητης ενός μεγάλου κτήματος ήρθε σὲ ρήξη κατά τὸ 1800 με τους γείτονους του και τὸς εργάτες του. Τότε οἱ αὐτοί άρνήθηκαν να τὸ προσφέρουν τὰς ύπηρεσιὰς τους, αὐτὸ όνομαζόθη «μπουκτορίαμα».

"Ο ιησουΐτης ιερέυς Γεωργιος Καμῆλλι, (τὸ 1700) ήτο και μεγάλος βοτανολόγος, εἶχε μετὰ τὸς προτίμους σ' ένα λουλούδι τὸν Φιλιππίνων νήσον, τὸ όποιον όνομαζόθη έκ τὸ όνόματός του «καμῆλλις».

"Επίσης ή «γκαρδένια» εἶπε τὸ όνομα αὐτὸ τὸ 1700 από τὸν Άγγλοαμερικανὸ βοτανολόγην "Αλέξανδρον Γκάρντεν. — Επίσης και ή «ντάλλια» από τὸ Σουηδὸ βοτανολόγην Ντάλ.

Τὸ 1700 υπήρχε στο Λονδίνο ένα καφενείο, στή Λόμπαρντ Στρήτ, τὸ όποιον άνήκε σὲ κάποιον Λόυντ. Μέσα στο καφενείο τὸν Λόυντ έμαζεύοντο έφορτιστα καὶ καυτοί διάφοροι καὶ συζητούσαν γιά υποθέσεις. Έκει μέσα έγιναν και οἱ πρώτες ασφάλειες πλοίων και φορτίων. Άντι να λεγουν δὲ ασφάλεια έλεγαν «λόυντ»!

"Ο λόρδος Σάντουιτς ήταν όνομαστὸς χαρτοπαίκτης λαχούλης, δέκοπετε λοιπὸν τὸ παγινίδι γιά νὰ φῶν κ' αὐτὸς ψωμάκια παραγεμισμένα με ζαμπόνι. Έτσι ήσαν αὐτὰ τὰ όνομα «σάντουιτς».

Τὸ μέτρημα τῆς ηλεκτρομηχανικῆς δυνάμεως λέγεται «βόλτ» διότι ή ανακάλυψις του

ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΣ

ΟΥΡΑΝΟΥΣΤΗΣ

"Ο αρχαιότερος ούρανοδύστης της Νέας Υόρκης εἶνε αὐτὸς που άδρίσκετο στην Ουάλλ Στρήτ, τὸ περιήμιο εκείνου κτίριου με τὰ δέκα πατώματα.

Μέσα στο κτίριο αὐτὸ εἶχε εγκατασταθὲ ή Τράπεζα Μόργκαν. Αὐτὸς έρτίσκατο κάποιον λαθύνειον στην Κρήτη. Γι' αὐτὸ όταν θέλωμε σήμερα να δείξωμε κάτι τὸ υπερβέμενο σὲ δράμους, λέμε δτι εἶνε «δαδάλος».

"Ο Μαδσωλός ήτο βασιλεύς της "Ικαρίας. Εἶχε ως γυναίκα του τὴν ίδια την αδελφή του λοιπείσσια. Αὐτὸν έπέρριψε την έποχή εκείνη. "Όταν λοιπόν απέθανε ο άνδρας της ή "Αρτεμισία έρτίσκαε ένα όπλορχο τάφο, ο όποιος όνομαζόθη «μαδσωλείον». Έκτοτε ο τάφος τὸν διασημόν άνδρὸν δύνασκατον «μαδσωλείον».

Από τὸν Αμερικο Βελοπούκη έλαβε τὸ όνομά της ή "Αμερική. — "Ο Ιωάννης Νικὸτ εἰσήγαγε πρώτος στη Γαλλία τὸν καπνὸν. Έκτοτε ο καπνὸς όνομαζόθη «νικωτίνη».

"Ο Ιωάννης Αλντν, ένας άποικος "Ιρλανδός, κατά τὸ 1500 χρησιμοποίησε για πρώτη φορά την έκτέλει επί τόπου τὸν δολοφόνου. Τούτο όνομαζόθη «λυνοτάριαμα».

"Ο Όλλανδὸς Μπουκὸτ ίδιόκτητης ενός μεγάλου κτήματος ήρθε σὲ ρήξη κατά τὸ 1800 με τους γείτονους του και τὸς εργάτες του. Τότε οἱ αὐτοί άρνήθηκαν να τὸ προσφέρουν τὰς ύπηρεσιὰς τους, αὐτὸ όνομαζόθη «μπουκτορίαμα».

"Ο ιησουΐτης ιερέυς Γεωργιος Καμῆλλι, (τὸ 1700) ήτο και μεγάλος βοτανολόγος, εἶχε μετὰ τὸς προτίμους σ' ένα λουλούδι τὸν Φιλιππίνων νήσον, τὸ όποιον όνομαζόθη έκ τὸ όνόματός του «καμῆλλις».

"Επίσης ή «γκαρδένια» εἶπε τὸ όνομα αὐτὸ τὸ 1700 από τὸν Άγγλοαμερικανὸ βοτανολόγην "Αλέξανδρον Γκάρντεν. — Επίσης και ή «ντάλλια» από τὸ Σουηδὸ βοτανολόγην Ντάλ.

Τὸ 1700 υπήρχε στο Λονδίνο ένα καφενείο, στή Λόμπαρντ Στρήτ, τὸ όποιον άνήκε σὲ κάποιον Λόυντ. Μέσα στο καφενείο τὸν Λόυντ έμαζεύοντο έφορτιστα καὶ καυτοί διάφοροι καὶ συζητούσαν γιά υποθέσεις. Έκει μέσα έγιναν και οἱ πρώτες ασφάλειες πλοίων και φορτίων. Άντι να λεγουν δὲ ασφάλεια έλεγαν «λόυντ»!

"Ο λόρδος Σάντουιτς ήταν όνομαστὸς χαρτοπαίκτης λαχούλης, δέκοπετε λοιπὸν τὸ παγινίδι γιά νὰ φῶν κ' αὐτὸς ψωμάκια παραγεμισμένα με ζαμπόνι. Έτσι ήσαν αὐτὰ τὰ όνομα «σάντουιτς».

Τὸ μέτρημα τῆς ηλεκτρομηχανικῆς δυνάμεως λέγεται «βόλτ» διότι ή ανακάλυψις του

Τὸ μέτρημα τῆς ηλεκτρομηχανικῆς δυνάμεως λέγεται «βόλτ» διότι ή ανακάλυψις του

Ανθρωποι Δίχως Οικογένεια

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΜΟ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΔΥ.

Εμαθε δτι είνε αδιόθετη... Θά την εύχαριστήσω... Λατρεύονται αὐτὰ τὰ δύο πλάσματα δίχως να τὸ δείχνουν... Δεν θὰ τὸ ξεχάσετε, θεία μου, ...

Μένει ήσυχος. — Καλήνύ χ τ α, λοιπόν. — Εφυγε. — Η βάρωνή ντ' Ορβιλιέ έμεινε μόνη, αὐτὴ τὴ φορά, με τὸν αδελφὸ της, τὸ μαρκιζιὸ ντ' Ραμπέρ.

Χήρα, δίχως παιδιά, εἶχεν ἔλθει πρό πέντε ετών να κατοικήσῃ στο πατρικό μέγαρο, τὸ όποιον άνήκε τώρα στον αδελφὸ αὐτῆς εἶχε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εμαθε δτι είνε αδιόθετη... Θά την εύχαριστήσω... Λατρεύονται αὐτὰ τὰ δύο πλάσματα δίχως να τὸ δείχνουν... Δεν θὰ τὸ ξεχάσετε, θεία μου, ...

Μένει ήσυχος. — Καλήνύ χ τ α, λοιπόν. — Εφυγε. — Η βάρωνή ντ' Ορβιλιέ έμεινε μόνη, αὐτὴ τὴ φορά, με τὸν αδελφὸ της, τὸ μαρκιζιὸ ντ' Ραμπέρ.

Χήρα, δίχως παιδιά, εἶχεν ἔλθει πρό πέντε ετών να κατοικήσῃ στο πατρικό μέγαρο, τὸ όποιον άνήκε τώρα στον αδελφὸ αὐτῆς εἶχε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

Εἶχε μιά αὐστηρή φυσιογνωμία, εἶνε χαρακτηριστικὸ αὐστηρό. — Η κυρτή τῆς μύτης διέταξε, τὰ γκρίζα μάτια της ἀπελούσαν αὐτὴ εἶνε αναλάβει τὸς γυνικὴ διευθύνει τὸ σπίτι.

σ' έξορκίζω να μιλήσης, έχεις να εκπληρώσεις ένα καθήκον! — Άρκιόθηκα να σωτηρώ. — Σέ ποιόν; — Στο θεόν; — Ο όποιος δὲν άγαπή την έκκλησί! — Όποτε έβινε κάποιον έγκλημα. — "Ισως, εἶπε ή νέα. — Και έπειτα από λίγο έσυνέχισε:

— Βέβαια, μου κοστίζει πολύ που δὲν μπορώ να σὰς μιλήσω, αλλά μου τὸ άπαγορεύει ή συνείδησίς μου. Είμαι χαμένη τὸ έξω, χαμένη γιά πάντα. — Κατέβασε τὸ κεφάλι, τὰ δάκρυα άρχισαν να τρέχουν καὶ πάλι στα μάγουλά της.

— "Ο πόνο μου θα διαρκήσῃ Μαριέττα τὴ διέταξε: — Άρρησέ μας μόνους! — Η Μαριέττα εἰσέλαξε έξω και τότε ή Λουίζα σηκώθηκε. — Ήταν ωραία!

Παρ' όλο που τὸ πρόσωπό της εἶχε αλκακωθὲ τόσο φορὰς, τὰς σὺς μύγες τὸς από τὰ δάκρυα τὸ πόνου, έντούτοις τὸ χλομό αὐτὸ προσώπκι έμοιαζε με εἰκόνα άγίας. — Η Λουίζα ήξερε τὰ αίσθηματά τὸν δύο ανθρώπων που ήρθαν τὰ τὸν θρόνον τέτοια ώρα.

— "Ο πατέρας της εἶχε δώσει δῶλὸν τὴν άγάπη, όλες τις ελευθερίες στον πρωτότοκό αδελφὸς της

με τὸν κλήπτη τοῦ
 καταστῆναι ὁ Κάρφου
 κερδὲς καὶ προλή-
 πειδὶ εἶμαι βεβαία
 οἱ τοὺς κἀτὶ ξέρουν,
 ὡ νὰ μαρτυρῶσιν
 ἀτάρχης ἐσθήκωσε
 Πρὶν σκοτεινιάσει
 ἡς παρεκλίσε νὰ
 στῇ συνηθισμένῳ
 Κάρφω.
 ἴμουν ἀπὸ μακριὰ
 ὁλοουθούσα. Ἔνας-
 ἕν ἐψάχνετο καὶ ἔ-
 ποτε κατὰ μπροστὰ
 αἶσα κοπῶ, καλὰ.
 ἀμάρτησα ἔνιν. Τὸν
 κοθήσει δίπλω μου.
 ἀμάρτησα ἄλλον ἕνα,
 αὐτὸς δίπλω μου.
 ἄλλω πέντε Κάρφους,
 ἑρχῆς περιέρχης μὲ
 οὐς, διέταξα τὸν ὁ-
 οὺς ἔδεσε καὶ τοὺς
 μαγαζὶ τῆς Πλάνας,
 κανένα κοφερὸ μα-
 νανα θυράφι; ἐρώτη-
 ῖ ἡ Πλάνα ἕνα θυρά-
 ἀρίτη τοῦ ἀνδρός
 ῖρησατε, ταγματάρ-
 χη αὐτοῖ ὅλοι ἐνὶ
 ὁ πέντε ἔνιν ἀπὸ

τὸν ἀριστερὸν πόδι,
 ὃν εἶδα.
 οἰπὸν τὸ ἑυραφί καὶ
 Κωτᾶντες, εἰνε πρη-
 οὺς κᾶν καλὸ.
 τᾶρχης καταλάθε-
 ὃν ἐνέ κάφο, τοῦ ἑ-
 υραφί στήν πληγῇ,
 αἷμα ἔπεσε κ' ἔνα
 Ὀχι πολὺ μεγάλω,
 κόστικε καμμία πεν-
 λίρες. Καὶ τῶν αλ-
 γῶν ἀπὸ ἐνὰ
 πεδίθ δὲν ἔχον πού-
 ουν ἀνοίγαν τρύπες
 τοῦ ποδίου καὶ τὰ ἑ-
 κανεῖς δὲν μπορού-
 ασθῇ τίποτε.
 σα τότε τὸν ὄπιστα-
 στήν κλεῖση μέσα σ' ἑ-
 τὸ ἰσογείου, ἀφού
 αὐτὰ προηγουμένως
 ἔγραψε δὲ ὄπιστα-
 ἔγραψε νὰ πᾶν νὰ

A black and white illustration of a man with a beard and curly hair, wearing a patterned garment, looking down at a book or document. Above him is a large, stylized, abstract shape resembling a wing or a large letter 'A'.

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΝΤΙΖΕΡ ΚΑΙ —ΝΤΙΖΕΖΕΣ

"Εγινε, λέει, διαγωνισμός, πού
(είχε ως σκοπόν,
να εύρεθουν τραγουδιστάι κα-
(τάλληλοι για δίσκους...
Κι' απ' τόν όποιον —πράγματι—
(δέν ήτανε άπών
κανείς απ' τούς άστέρους μας
(κι' από τούς... άστερίσκους.

Μαζεύτηκε κάθε λογιής και κα-
(ρυδιάς καρύδι,
«ντιζέζ» όπου θά δρέφουνε στο
(μέλλον... κουνουπίδι,
«ντιζέρ» πού, φήμην, έχουνε ό-
(λίγων αιδών
Κι' έν γένει κάθε θηλυκή κι' άρ-
(σενική... αηδών!

Πρωτίστως έτραγουδήσεν τοῦ
(Λαχανά ή Καίτη,
πού έχει τό μονόδικό εις την ό-
(δόν Μπερκέτη
έναν ταγκό, τό «Νοιάσου».
«Δ υ ό λ α χ α ν ά δ ε ς π ι ά -
(σανε» και «τά... μελι-
(τζανιά σου».

Σέ λίγο ή Σεμίραις, της Γού-
(θας ή φουρνάρισσα,
τραγουδήσε, παθητικά, μέ μου-
(σική και στίχους τοῦ
(Καζούρα
και τίτλον: «Μή σε ξαναί-
(δω, εάν δέ μπή...
(κουλούρα!

Χωρίς νά θέλγῃ ρώτημα,
"Ηρθε «γκανιάν» εις τό σουζέ
(και εις τό χειροκρότημα
ή...Κάκια ή Μανιάτισσα μέ τό
(Δέ σε ποθώ».
κι' άκόμα περισσότερο, στο :
(«θ ά σ' έ κ δ ι κ η θ ώ !»

Χωρίς νά ύστερήσῃ καν ή κόρη
(τοῦ Καρόνιπα,
— πού έχει τρία... μόνιπα,—
σ' ένα τραγουδε λαϊκό: «Σ έ
(είδ α και σε θ ά μ α ξ α».
και στο μεγάλο της «σουζέ»...
(Σ ι γ ά μ α ξ έ τ η ν ά -
(μ α ξ α

Επίσης κι' ό Μενέλαος ό τρίτος
(ξάδερφός της όστις
κρατά έπαξίως, πάντοτε, τοῦ
(μόνιγα την άποχη
κι' έχει ρεκόρ στο... γαύγισμα
(και στο: «Α πό σ η ό χ ι !»

Δέν πρέπει νά παραλειφθῇ κι' ή
Μέλπω ή άράπισσα, — πού ειπε
(τό: «Σ' ά γ ά π η σ α»
καθώς και τό : «Σ έ τ ρ έ λ -
(λ α ν α».
και ό ιδρώς της έμοιαζε μέ τόν...
(ζωμό τόν μέλανα...

Ούτε και ή τετράπαχη, ή Βά-
(σα ή μπακάλιννα,
— πού φύσσαγε σαν φάλαινα
εις την «ρεφραίν»: «Μ ή
(φύ γ η ς»
Και στην δική της σύνθεσι :
(«Β ρ έ σ ύ δ έ μ έ... τυλί-
(γ ει ς»

Αυτός όμως πού έσεισε τόν κό-
(σμο έκ θεμελίων
ήταν ό πυγμαλίων
τοῦ...φανοκόρου ό τρίτος γιός,
(σαν έλεγε, μέ χάρη,
τό: «...τί τό θέλει ή μάν-
(ν α σ ο υ τ ή νύ χ τ α τ ό λ υ -
(χ ν ά ρ ι».

Καθώς κι' ή Μαίρη ή...γκασή
ή παραλαδή μέ τό ήθοι—

ΑΣΦΑΛΕΙΑ

—Πώς πάτε μέ τη νέα σας
δακτυλογράφο;
—Είπε πνεύμα! Τρομερή!
Εβασε τέτοια άκαταστασία
στα χαρτιά τοῦ άρχείου, πού
δέν μπορώ πιά νά τη διώξω...
Μου έγινε άπαραίτητη.

ΜΟΥΛΑ—ΠΟΥΛΑ

BARTA

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΤΟΠΙΟ

πού ή φωνή της έκανε χίλιες
(καρδιές κομμάτια
έπάνω στην έκτέλεσι της τρι-
(φωνίας: «...Μ ά τ ι α»

Κι' ή Άλατζιάν ή Άρμένισσα
—τοῦ Άρτανιάν συγγένισα—
τραγουδήσε μέ κέφι
κι' όλίγου δέν νά έπαίρνει... με-
(τά λ λ ι ο σ τ ό ν τ έ φ ι
Ακόμα και ή Έλενώ ή κόρη
(τοῦ άόμματος,
πού έχει φήμην κόμματος,
κι' από μικρή ζητιάνευε τόν ό-
(βολόν τοῦ κόσμου
έμπιζαρίσθη τέσσαρις-πέντε φο-
(ρές στο: «...Δ ό ς μ ο υ !»

Αμφιβολία δέ χωρεί
πώς κι' ή Μαρίτσα, — νύν Μαρί-
της Κοκκινιάς, έπτάκις, Μις—
(όπερ όλοι κουκλάκι
στον «ά μ α ν έ» ξεφάντωσε
και εις τό...«Χ α ρ ι κ λ ά κ ι».

Τέλος ή Στέλλα ή Μπεκρού
πού τά σουρώνει από μακρόθ
την Μάρθα Έγγερθ έφαγε και
τόν Μακρή, στο: «Τ έ λ η»
Τά χείλη σου τά κόκκινα με-
(θοῦν σαν... κοκκινέλι!

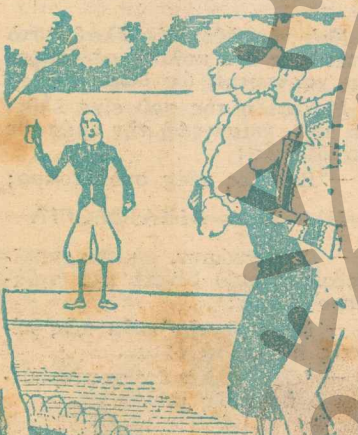
Ετσι τελείωσ' ή γιορτή
και για νά είνε... άσορτί
άντι θραβείου έδόθηκε εις ό-
(λες μέ λαχτάρα
μισή όκ ά ξυλόπρικες νά κά-
(νουνε... γαργάρα.

ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

"Ενας φιλόσοφος συλλαμβά-
νει επ' αυτοφώρῃ την γυναίκα
του νά την φιλά κάποιος. Η γυ-
ναίκα του όμως είνε πολύ ά-
σχημη.

Τότε ό φιλόσοφος άποτεινε.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Ό άρραβωνιαστικός σας
έχει πολύ λεπτά πόδια...
—Ναι, αλλά τά πόδια του
στηρίζονται σε... χρυσά παπού-
τσια!

στον ξένο και τοῦ λέγει:

—Εκπλήσσομαι, κύριε! Δέν
είσθε διόλου ύποχρεωμένος!...

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Ό δικαστής σε μία γεροντο-
κόρη:

—Πόσων έτών είσθε δεσποί-
νις;

—Εμπήκα στα τριάντα.

—Και άρνείσθε θέσια κα-
τηγορηματικώς νά θυγίτε από
τά τριάντα; Ετσι;

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Τί πρέπει νά λέγω στις γυ-
ναίκες για νά μ' αγαπάνε;

—Νά μιλάς διαρκώς για την
άμορφιά της.

—Κι' αν δέν είνε άρρα;

—Τότε για την άσχημία τών
φιλενάδων της.

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Στό σχολείο προετοιμάζουν
ένα θεατρικό έκκλησιαστικό
έργο.

Ό διευθυντής μοιράζει τούς
ρόλους στα παιδιά:

—Συ, θά κάνης τόν Πόντιο
Πιλάτο.

—Και γιατί, κύριε καθη-
γητά;

—Γιατί μ' αυτό τόν τρόπο
θά πλύνης επισήμως μία φορά
τά χείριά σου.

ΤΖΟΓΕΔΙΚΕΣ ΜΟΥΡΜΟΥΡΕΣ Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ο "ΓΑΜΟΣ",—Η "ΓΛΥΦΑΔΑ",

Σ' αυτή τη στήλη, μέ χωρίς πε-

(ρικοκλάδες

Θά γράφω πάντα, μέ τις πρώ-

(τες τις εβδομάδες

Θ' άσχοληθώ μσ μία καμπά-

(για χτυπητή)

«Πώς εξελίσσεται στόν κόσμο

(κάθε τί!»

Μέσ' τη ζωή κανένα πράμα

(δέν γλυτώνει

"Αλλοίως άρχίζει κάθε τί, κι'

(άλλοιως τελειώνει

Και πρώτα πρώτα άς θάλουμε

(όλοι χάμου

Νά δοῦμε την εξέλιξι τοῦ γά-

(μου.

ΔΕΥΤΕΡΑ... Περνάς τό άκάνθι

(νο στεφάνι

ΤΡΙΤΗ... Τώχεις μετανοιώσει

(άλλά πλέον τώχεις

(θάνει!

ΤΕΤΑΡΤΗ... Αισθάνεσαι πολύ

(δαρύ τό οικογενει

(ακό τό θάρος

ΠΕΜΠΤΗ...S.O.S. ή κουμπάρα...

(και καταφθάνει ό

(κουμπάρος!...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ... Άναγνωρίζεις

(πώς ύπήρξες επί-

(πόλαιος

ΣΑΒΒΑΤΟ... Ξαναεπισκέπτε-

(σαι για «διαζύγιο»

(τά γραφεία της Μη-

(τροπόλεως!

Τώρα άς δοῦμε ή δεσποινίς σε

(μία εβδομάδα

Πώς εξελίσσεται σαν πάει στην

(Γλυφάδα:

ΔΕΥΤΕΡΑ... Κάνει εμφάνισι

(στην Πλάσα

ΤΡΙΤΗ... Άρχινάει τά κόρτε και

(τά νάζα

ΤΕΤΑΡΤΗ... Μία καμπίνα άνοι-

(χτή την καρτεράει

ΠΕΜΠΤΗ... Η καμπίνα άρχινάει

(και περπατάει!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ...Κλειστό τό κο-

(ρίτσι μέ τό ταίρι του

ΣΑΒΒΑΤΟ... Ό Θεός νά θάλῃ

(τό χέρι του!

ΚΥΡΙΑΚΗ... Όρα Σάββατο,

(Αυτό άρκεί!

Ο ΤΖΟΓΕΔΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Στη Γλυφάδα δύο ηλικιωμέ-

νι κύριοι άποθαυμάζουν τά

κοστούμια τοῦ μπάνιου τών

δεσποινίδων.

— "Α! αυτές οι ράφτρες δι-

αρκώς έφευρέσεις κάνουν, λέει

ό ένας.

—Εφευρέσεις; Όχι... λέει ό

άλλος. Εγώ θά έλεγα ότι κά-

νουν ανακαλύψεις!

ΑΝΙΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ

— Γιατί, Πέτρο, κατάρρεψες

τό ήμερολόγιο;

— Δέν ήξερα τί νά κάνω, πώς

νά σκατώσω τόν καιρό μου...

ΠΙΣΤΙΣ

—Φαντάζεσαι, πώς θά μου

κάνῃ ό ράφτης σου πίστωση;

—Σέ γνωρίζει;

—Όχι!

—Τότε μπορείς νά θλιψής!

ΤΥΠΟΙ Σ. «ΒΡΑΔΥΝΗ Σ»